

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır !

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 15 SAYI: 83 Ocak-Şubat 2005

Düğmeye Kim Bastı?
AB mi, ABD mi?

“Uyuyan Güzeller”
Nasıl Uyandırıldı?

... Ve Yeni Versiyon:
“Son Kale” CHP

Solda
Kuzular ve Kurtlar

“Bağdat’taki Hurmalar”
Psiko-Ekonomi

Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi

Ulaş Bardakçı

İlker Akman

Hasan Basri Temizalp

Yusuf Ziya Güneş

Yüksel Eriş,

Nedim Atılğan

Mustafa Atmaca

ABD'nin ve AB'nin gerçekleştirilen "sivil darbe"lerdeki rolü ve işbirliği ile ülkemizde gelişen son siyasal olayların genel bir değerlendirmesi.

3

DÜĞMEYE
KİM BASTI?
AB Mİ,
ABD Mİ?

2002 yılının Mayıs-Temmuz aylarında Kemal Derviş, Hüsamettin Özkan ve İsmail Cem'le başlatılan DSP'ye yönelik "medya" operasyonunun kısa tarihi.

9

"UYUYAN GÜZELLER"
NASIL
UYANDIRILDI?

"Metroseksüel" olmamakla öğünen Mustafa Sarıgül'le "Son Kale" CHP'yi ele geçirme operasyonunun genel bir değerlendirmesi.

18

... VE YENİ VERSİYON:
"SON KALE"
CHP

Solda birlik ve çatışma olaylarının ışığında oportünizmin niteliği üzerine bir değerlendirme.

23

SOLDA
KURLAR
VE KUZULAR

Ekonomide herşeyin yolunda gittiğine ilişkin "medya" manipülasyonlarının gerçek içeriği.

27

"BAĞDAT" TAKİ
HURMALAR"
PSİKO-EKONOMİ

Onlar,
"Kurtuluşa Kadar Savaş" şiarıyla savaştılar ve toprağa düştüler. Anıları, devrimci mücadelenin yolunu aydınlatmaya devam ediyor.

32

THKP-C
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ:
ULAŞ BARDAKÇI
İLKER AKMAN
HASAN BASRİ TEMİZALP
YUSUF ZİYA GÜNEŞ
YÜKSEL ERİŞ
NEDİM ATILGAN
MUSTAFA ATMACA

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU (V.i.S.d.P) : **Sezai Görür**

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

İnternet Adresi:

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

Düğmeye Kim Bastı? AB mi, ABD mi?

“Bugün AB’nin kendi ‘yaşam alanları’nda kendi egemenliğine karşı olan toplumsal ve siyasal gelişmeler karşısında kullandığı temel yöntem, bizde bilinen adıyla ‘post-modern darbe’dir.

‘Post-modern darbe’ yöntemi, egemenlik alanı içindeki ülkelerde AB fonlarıyla finanse edilen geniş bir ‘medya’ ağına ve önde gelen küçük-burjuva aydınlarının oluşturduğu ‘sivil toplum kuruluşları’na dayanır. Gürcistan ve Ukrayna’da olduğu gibi, iktidar gücünü alaşağı etmek için bu güçler yanında Avrupa ya da ABD’de eğitim görmüş bir ‘toplumsal muhalefet lideri’ ortaya çıkarılır. Kendilerinin finanse ettikleri ‘medya’ aracılığıyla bu ‘muhalefet lideri’ pazarlanır ve etrafında vakıflar aracılığıyla satın alınmış geniş bir ‘muhalefet örgütü’ (‘sivil inisiyatif’) kurulur. Mevcut iktidar seçim sistemini değiştirmeye ve ‘adil seçim’ yapmaya zorlanır. Gerçekleştirilen ilk seçimde ‘medya’ desteğindeki ‘muhalefet lideri’ seçimleri kazanır. Eğer seçim sonuçları istenildiği gibi gerçekleşmez ise, ‘muhalefet’ seçimlere ‘hile karıştığı’ iddiasıyla ‘sivil direniş’ başlatır. Ülke parlamentosunun önünde başlatılan bu ‘sivil direniş’ yeterince uluslararası destek sağlar sağlamaz parlamentoyu basar ve kendisini iktidar ilan eder.”[*Kurtuluş Cephesi*, “AB, Askeri Darbe Yapabilir mi?”, Sayı: 82, Kasım-Aralık 2004.]

ABD-AB’nin ortak operasyonu sonucunda Ukrayna’da gerçekleştirilen “turuncu devrim” ya da “portakal devrimi”, standart “sivil darbe”nin yeni bir başarısı olmuştur.

AB ve ABD’nin “temiz vakıflar” aracılığıyla yürüttüğü “örtülü operasyonlar”la “sivil güçler” örgütlenmiş, uluslararası “demokrasi vakıfları” ya da “insan hakları örgütleri” aracılığıyla gerekli parasal ve aynı yardımlar yapılmıştır. Ukraynalı “sivil güçler”in haftalar boyunca çadır yaşamını sürdürebilmeleri için gerekli yiyecek, içecek, giyecek ve çadır ihtiyaçları doğrudan AB ülkelerinden karşılanmıştır. “Pop starlar”dan Ukrayna’nın “ulusal” kahramanı sporculara kadar herkes harekete geçirilmiş, AB çadırlarında yaşayan binlerce insan “sivil darbe”nin “muhafız bir-

likleri” olarak meydanları doldurmuşlardır.

Ve sonuçta seçimler yenilenmiş, Yuşçenko “açık farkla” başkanlık seçimini kazanarak göreve başlamıştır.

Tüm bu süreçte devlet gücü ortalıkta fazlaca görünmemiştir. Tıpkı Gürcistan’da olduğu gibi. Herkesin bildiği gibi, ortalıkta görünmeyen devlet gücü, ülkenin **silahlı kuvvetleridir**.

Nasıl yapılmışsa yapılmış, devletin askeri güçleri “demokratik seçimler” karşısında “tarafsız” kalmış ve böylece “demokratik açılımın” görünmeyen gücü olarak ortalıkta fazlaca görünmemiştir.

Diğer yanda ise, ABD başkanlık seçimini W. Bush bir kez daha kazanırken, Irak’tan sonra sıranın kimde olduğu tartışmaları

yeniden alevlenmiştir.

Böylece Amerikan emperyalizminin askeri müdahaleleri ve işgali ile AB'nin "sivil darbeleri" dünyanın yeni olguları olarak bir ve aynı zaman diliminde ortaya çıkmıştır.

Irak işgali öncesinde "yaşlı ve eski Avrupa"nın sanıldığı kadar homojen bir birlik oluşturmadığı görülmüştür. Fransa-Almanya eksenindeki Irak işgaline karşı cephe AB içinde azınlıkta kalırken, Amerikan emperyalizminin Avrupa'daki işbirlikçileri tümüyle Irak işgaline katılmışlardır. Daha henüz AB üyesi olmamış Polonya, Macaristan Irak işgaline askeri olarak katılırken, "sivil darbe" öncesi Ukrayna yönetimi aynı biçimde Irak işgaline asker göndererek katılmıştır. Gürcistan'daki Amerikan askeri varlığı ve üsleri hesaba katıldığında, kendisini AB olarak örgütleyen "Büyük Avrupa" üzerinde Amerikan emperyalizminin gücü ve hegemonyası açıkça görülebilmektedir.

Amerikan askeri saldırısının Irak'tan sonra hangi ülkeye yöneleceği sorusu, bir kez daha gözlerin İran'a çevrilmesine yol açarken, AB'nin "sivil darbesi"nin yeni hedefinin neresi olduğu ise belirsizliğini korumuştur. Kimilerine göre Beyaz Rusya hedef tahtasına oturtulurken, kimilerine göre Ermenistan yeni "sivil darbe" hedefi olarak gösterilmektedir.

Bu süreçte gözlerden ve "medyatik" ilgiden uzak kalan iki gelişme ise, Kuzey Kıbrıs ve Türkiye olmaktadır.

Karen Fogg'un "uyuyan güzelleri"nin harekete geçirilmesiyle Kuzey Kıbrıs'ta gerçekleştirilen "sivil darbe"yle M. Ali Talat'ın, sessiz sedasız ve sanki olağan bir gelişmenin olağan bir sonucuymuşcasına, başbakanlığa getirilmesiyle sonuçlanırken, Güney Kıbrıs'ın Annan planını reddetmesi ile gerçek bir zafere dönüştürülememiştir.

Öte yandan ise, 17 Aralık tarihi yaklaşık tansiyonu artan Türkiye'nin AB üyeliği tartışmaları, 17 Aralık zirvesiyle birlikte, sanki hiçbir şey olmamışcasına bir yana itilebilmiştir. Halkın %70'nin AB üyeliğini desteklediği ilan edilen bir ülkede AB ile müzakere tarihinin resmen 3 Ekim 2005 olarak açıklanmış olmasına karşın ortaya çıkan ilgisizlik birkaç AB kadrolu elemanı dışında fazlaca önemsenmemiştir.

Oysa 17 Aralık zirvesinden müzakere tarihinin alınmasıyla birlikte AKP'nin büyük bir "zafer alayı" düzenleyeceği ve bunun verdiği ivme ile 2005'in bahar aylarında "baskın

seçim"e giderek, AB tarihinin Avrupa dışında gerçekleştirdiği ilk "sivil darbe"nin zaferi ilan edileceği "medya"nın köşe yazarları tarafından haftalarca yazılmış çizilmiştir.

Ama beklendiği gibi olmamış, "zafer alayı", Ankara büyükşehir belediye başkanı Melih Gökçek'in düzenlediği arabesk "karşı-lama töreni"yle noktalanmıştır.

Böylece AB'nin "Türkiye zaferi" ya da "ılımlı islam" eliyle gerçekleştirmeye çalıştığı "sivil darbesi" kesin bir sonuca ulaştırılmamıştır.

AB'nin kadrolu ve maaşlı propagandistlerini bile şaşkınlığa düşüren bu gelişme, yeni TL, yeni yıl, borsanın "rekorları" haberleriyle bir yana itilirken, Mustafa Sangül'ün CHP operasyonu gündemin ilk sırasına çıkartılmıştır. Başını "reformist sol" görünümündeki *Milliyet* gazetesinin çektiği Aydın Doğan "medya" grubunun Deniz Baykal'a karşı yoğun propagandası, geçmişte eksik kalmış birşeylerin tamamlanması yönünde yeni bir adım olarak ortaya çıkmıştır.

Deniz Baykal'ın feryat-figan içinde "düşürülemeden son kale" olarak ilan ettiği CHP'ye yönelik Mustafa Sangül operasyonu, Kemal Derviş-İsmail Cem-Hüsamettin Özkan üçlüsünün (*Milliyet* gazetesinin tanımıyla "rüya timi") DSP operasyonunun yeni bir versiyonu olmuştur.

Bir yanda "metroseksüel" olmadığını ilan eden "metroseksüel" Mustafa Sangül, diğer yanda "sol"un yeni tanımıyla yeniden ortaya çıkan Kemal Derviş ve T. Özal'ın transformasyonunun tipik ürünü olan Zülfü Livanelli ortalıkta boy gösterirken, AB'nin kadrolu ve maaşlı propagandistleri fazlaca mutlu değillerdir.

İşte bu "mutsuzluk" ortamında "Fettullah hoca"nın "bomba gibi" açıklamaları gündemi yeniden değiştirmiştir.

ABD'de ikamet eden "Fettullah hoca"nın gelecek günlerde "ülkede çok kan akacağı"na ilişkin açıklamaları küçük-burjuvalar arasında paniğe yol açmışsa da, birbiri ardına yayınlanan "Fettullah hoca" röportajlarıyla panik havası dağıtılmıştır.

Bu süreçte görülmektedir ki, bu ülkede birşeylerin emperyalist ülkelerin istediği yönde değiştirilebilmesi için "sol"dan başka bir güç mevcut değildir. Eğer "sol", Kemal Derviş'in yazdığı gibi, "radikal sol" etkiden arındırılabilirse ve M. Ali Birand'ın yazdığı gibi "kesenin ağzını açarak" satın alınabilirse, her türlü dönüşüm ve değişimin gerçek-

leştirileceği kabul edilmektedir.

M. Ali Birand şöyle yazmaktadır:

“Türk kamu oyu her ne kadar AB lehindeymiş gibi görünüyorsa da, müzakerelerin başlamasıyla birlikte öylesine teknik sorunlar çıkacak, öylesine çıkarlar çatışacak ki, bugün fazla sesini çıkaramayanlar birer kahraman gibi ortaya döküleceklerdir.

Üstelik birbirimizi aldatmayalım, **AB'nin dirençli bir desteği, sırtını dayayacağı kurumlar yoktur.** Üniversite hocalarının önemli bir bölümü sessiz bir muhalefet içindedirler. Eğittikleri öğrenciler de, hocalarına bakıp ‘bağımsızlık’ ağıtları yakmaktadırlar. Yargı aleyhtedir. Cumhurbaşkanı başından beri kuşkuludur. Askerin tutumunu hepimiz biliyoruz. Bürokrasinin tümü karşıdır. Ya sendikalar, meslek odalarına ne demeli... Düne kadar AB yanlısı kampanya yapan TÜSİAD ve TOBB gibi devleri de, müzakere süreciyle birlikte, çıkar çatışması nedeniyle nasıl bölüneceğini hep birlikte göreceğiz.

Türkiye böylesine bir muhalefet ortamında müzakere edemez.”*

M. Ali Birand, bu “durum”dan çıkardığı “vazifeyi” ise şöyle sıralamaktadır:

“Bu manzarayı değiştirmenin bir tek yol vardır:

Kolları sıvamak, **kesenin ağzını açmak**, işin ustalarını toplayıp hem Türkiye’de, hem de Avrupa’da dev bir tanıtım-eğitim kampanyası açmak.

Bu çıkmazdan başka türlü kurtulamayız. İstedığımız kadar büyük laflar edelim, yetmez.

Çok para harcamak, işin en ehliyetlilerini bir araya getirmek ve bu projeyi bürokrasinin elinden kurtarmak şarttır...

İşte bundan dolayı, mutlaka eğitim kampanyası gerektiğini vurgulamak istiyorum.

1. Kısa vadede, öncelikle **basını** ayın, **bürokrasiyi** ayın eğitecek bir dizi bilgilendirme konferansı gerekmektedir...

2. **Orta vadede üniversiteler, Si-**

vil Toplum Örgütleri, meslek odaları ve derneklerine el atılmalı ve onlara gereken bilgiler verilmeli.

3. **Kamu oyuna yönelik**, özel TV kanalı, radyosu ve yazılı basınıyla bir tartışma ve bilgilendirme kampanya yapılmalı.”**

Evet, M. Ali Birand’ın önerisine göre, “kesenin ağzı açılmalı”, kısa vadede basın ve bürokrasinin “muhalif” kesimleri; orta vadede üniversite, “sivil toplum örgütleri”, sendikalar, meslek odaları (Barolar Birliği, ATO gibi) satın alınarak, uzun vadede “kamuyu”nun koşullandırılması olanaklı olmalıdır!

Bunlar AB’nin “sivil darbe”sinin standart işlerinden başka birşey değildir.

1980’lerde oligarşinin başlattığı “adam satın alma” politikalarının zaman içinde geçirdiği evrim, politikanın uluslararasılaştırılmasını getirmiştir. Bir başka deyişle, oligarşinin “adam satın alma” politikası “globalleşmiş”tir.

Görülen odur ki, bugün AB’nin “sivil darbe” yapabilmesi için gerekli ve yeterli koşulların tam olarak olgunlaştığı düşünülmektedir. Dolayısıyla “kesinin ağzı” daha fazla açılmalı, “çok para harcanmalı” ve bu yolla daha fazla adam satın alınmalıdır. Eğer satın alacak olanlar, M. Ali Birand’ın sözlerini dinler, “kesenin ağzını” açarsa, satın alınacakların kolayca bulunabileceği kesindir.

Bu “AB havucu”nun artık eskisi kadar işe yaramadığının bir göstergesidir. Bugüne kadar “tavşanlar” “AB havucu” ile koşurulmuştur, ama artık biraz havuç yedirilmesi zorunlu hale gelmiştir. “Piyasanın ihtiyaçlarına göre eğitim” sloganıyla yürütülen üniversite eğitimi, yeterince işsiz üniversite mezunları üretmiştir. Bu işsiz üniversite mezunları, kendilerini işsizliğe mahkum edenin, “piyasanın ihtiyaçlarına göre eğitim” anlayışı olduğunu görmediklerinden, iş bulma umutlarını tümüyle AB üyeliğine bağlamışlardır. Ancak AB üyeliği çok uzak bir hayal haline geldiği ölçüde, bu umutlar kırılmakta, yerini AB karşıtlığına bırakmaktadır. Bu nedenle, kısa ve orta vadede bu umutları canlı tutabilmek için bu işsiz üniversite mezunlarına, Keynes yöntemleriyle iş bulup para vermek gerekmektedir. Ama işsiz üniversite mezunlarının sayısı öylesine çoğalmıştır ki, AB’nin bugün için ayırdığı fonlar yeterli de-

* Milliyet, 24 Aralık 2004.

** Milliyet, 24 Aralık 2004.

ğildir. Dolayısıyla AB'nin "keseinin ağzını" daha fazla açması gerekmektedir.

Şüphesiz AB'nin emperyalist ülkeleri, emperyalizmin yüzyıllık deneyimine sahiptirler. M. Ali Birand gibi kendi paralarıyla beslenenlerin sayısındaki her artışın kendilerine "masraf" yazacağını çok iyi bilirler. Ve yine çok iyi bilirler ki, pazar sorunu olabildiğince ucuza çözümlenmesi gerekir. Maliyetlerdeki artış, pazarın pahalıya gelmesine yol açar. Dolayısıyla maliyeti yüksek, kâr oranı düşük alanlara yatırım yapmakta ikirciklenirler. Bu yüzden, birkaç renkli çadır, biraz içecek-yiyecek, bir parça giyecek ve bir-iki sobayla işlerin kolayca yürütüldüğü Ukrayna tipi pazarlar mevcutken, Türkiye gibi maliyeti yüksek ve AB "havucu"yla yetinmeyen pazarlara yatırım yapmakta fazlaca istekli değillerdir. Bu isteksizlik AB içinde ortaya çıkan Türkiye karşıtı "hıristiyan demokrat" muhalefette kendisini ifade etmektedir.

Maliyetlerin düşürülmesinin yolu yine "sol"dan geçmektedir. Bunun için "sol"un her türlü "örgütlenmesi", ya dağıtılmalıdır ya da yönetimi ele geçirilmelidir. Bugün için AB'nin en ucuza ve en az maliyete yol açacağını düşündüğü yöntem budur.

Bu yöntem, "pop star" yarışmalarından elde edilen "deneyim"le zenginleştirilmiştir. "Medya", istediği zaman istediği kişiyi "pop star" yapabileceğini görmüştür. Mustafa Sangül, "medya"nın yeni "pop star"ı olarak Beyhan'ın yerine ikame edilmektedir. Ve bilinmektedir ki, politikanın Beyhan'ı olarak Mustafa Sangül de bir süre sonra "avamlaşacak" ve önemsizleşecektir. Dolayısıyla ortaya çıkacak boşluğun, şöyle ya da böyle doldurulması gerekecektir. Kemal Derviş, olmazsa bir başkası bu boşluğu dolduracak aday olarak "medya"da boy göstermeye başlayacaktır.

Bugün "sol" için bulunan formül, "neo-sol" ve buna uygun "neo-yapılanma"dır. M. Ali Birand'ın "orta vadeli" yatırım alanı olarak düşündüğü üniversiteler, "sol" dönüşüm projesi için kısa vadeli yatırım alanıdır.

Ve yatırımın verimli olup olmayacağı, bir zamanların hızlı solcu gazetecisi, tüketici haklarının yılmaz savunucusu Meral Tamer aracılığıyla "test edilmektedir".

Bir yandan Kemal Derviş'in "yeni sol"u, "radikal olmayan sol"u, öte yandan, "temiz vakıf" kurucu ve yöneticilerinden, "radikal sol ekonomistlerin" en eski ve en hızlıların-

dan, T. Özal'ın "transformatör"lerinden **Prof. Dr. İlhan Tekeli** ve arkadaşları piyasaya yeniden sürülmüşlerdir.

Bu piyasa sürümü Meral Tamer sunumuyla şöyledir:

"Düşünce hayatımızın önde gelen isimlerinden Prof. Dr. İlhan Tekeli, Mehmet Kabasakal'ın organize ettiği Pera Palas toplantıları için yeni siyasi parti/hareket modeli üzerine bir çalışma yapmış. TÜSES, SODEV, SDD ve TESAV gibi sosyal demokrat sivil toplum kuruluşlarınca, bugünlerde üzerinde düşünce egzersizi yapılmakta olan Prof. Tekeli'nin Türkiye solu için yeni siyasi parti modeli, 2 temel önermeye dayanıyor:

Birinci önerme, partilerin siyaset yapmasındaki temel amacın, iç dinamik yaratmaya yönelik olduğu ilkesinden yola çıkıyor. Siyasete bakış açısını tümüyle değiştiren bir önerme bu. **Partinin esas amacının, ne olursa olsun iktidara gelmek olmayıp**, toplumda iç dinamik yaratmasına dayanan bir bakış açısı.

İkinci önerme partinin yapısıyla ilgili. Yeni modelin çıkış noktası, partinin öğrenen bir kurum olması. Kolektif bilişsel (cognitive) sorumluluk üzerine kurulu bir parti yapısı bu. Partinin şöyle çalışması düşünülüyor: Değişik yerelliklerde toplumun değişik kesimleriyle biraraya gelerek sürekli çözüm üretirken, sürekli bilgi de üretmek, o yeni bilgiler/çözümler aracılığıyla toplumda yeni bir güven ağı oluşturmak ve bunun üzerinden siyaset yapmayı öneriyor Prof. Tekeli."*

"Esas amacı iktidara gelmek olmayan parti"! İşte sola biçilen misyon budur.

Bu misyon, bugüne kadar ÖDP tarafından yerine getirilmeye çalışılmıştır. İlhan Tekeli ve "kollektif bilişsel (cognitive) sorumluluk" sahibi arkadaşlarının yeni girişimi (ki bazıları ÖDP'nin günlük yayın organı *Birgün*'ün yazar kadrosunda yer almaktadır), ÖDP'nin bu misyonu yeterince yerine getirmediğini göstermektedir. (Zaten verilen paralarla günlük yayın organları *Birgün*'ü bile yaşatamayacak kadar "müsrif"tirler.)

Böylece misyon gerçek sahiplerine dev-

* Meral Tamer, "Prof. Tekeli'den sol için yeni parti modeli", *Milliyet*, 26 Ocak 2005.

redilmektedir. İlhan Tekeli ve “cognitivistler”inin kişisel gelirleri zaten AB fonlarından sağlandığı için, ek bir masrafa ihtiyaç duymayacaktır. ÖDP kurmayları gibi AİHM’den (Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi) alınan tazminatlarla beslenmeleri de gerekmeyecektir.

Bugün için Meral Tamer aracılığıyla yapılan “test”in ne sonuç verdiğini bilemiyoruz. Bilebildiğimiz, eski “sol”culanın, eskimiş sosyal-demokratlarla birlikte, Tony Blair’in “üçüncü yol”unu “neo-sol” olarak yeniden ve bir kez daha piyasaya sürmeye çalıştıkları ve Aydın Doğan “medya”sının “reformist sol” yayın organı *Milliyet*’in bu işe tahsis edildiğidir.

Yine bilinebilen bir diğer şey de, AB yandaşları ile ABD beslemelerinin “kolektif bilişsel sorumluluk” üstlendikleridir. Bugün için temel hedef **bilgi kirlenmesi** sağlamaktır. Diğer bir ifadeyle, amaç solda kullanılagelen, ancak son yirmi yılda içeriği boşaltılmış her türlü kavramın kullanımına son vermek ve yerlerine “bilişsel” kirliliği geçirmektir.*

Hedef kitle, Sütçü İmam Üniversitesi’nden mezun olmuş işsiz kitledir. Tıpkı Ukrayna’da olduğu gibi, üniversite mezunu işsizler ordusuna yeni iş olanakları bulunabileceği “havucu” sunularak, emperyalist güçlerin hizmetine sokulmaya çalışılmaktadır.

Şöyle söylüyor Prof. Dr. İlhan Tekeli:

“Günümüzde ulusçu olmak, ulusçuluktan doyum almak ne konuda olabilir? Ben, saygı gören bir ülkenin yurttaşı olduğum zaman onur duyarım. Ama saygı duyulan bir ülkenin yurttaşı olmak için, küresel dünyanın düşünce ve sanat hayatına katkıda bulunmak lazım. İç dinamik yaratmak, böyle bir koşulu da ortaya ko-

* Bu anlatım tarzımızdan yola çıkarak, konuyu fazla “akademik” hale getirdiğimiz, dolayısıyla anlaşılmasını güçleştirdiğimiz ileri sürülebilir. Yakından izlendiğinde görülecektir ki, emperyalizm tarafından satın alınmış “sol” entelektüeller ve “bilimadamları” olabildiğince “akademik” bir dil kullanmaktadırlar. Tıpkı oluşturulması amaçlanan “sol” partinin iktidar amacı gütmemesi gibi, onların da anlaşılacak diye bir kaygıları yoktur. Ancak onların kaygısız olmaları, yaptıkları işin bilincinde olmadıkları anlamına gelmemektedir. İlk bakışta anlaşılmasa da görünen dil, üniversite gençliği arasında olabildiğince yaygınlaşmıştır. Söylenenler solda fazla anlaşılmasa görünüyorsa, bu, gençlik arasında bir alt-kültür dili oluşturulmasındandır. Ve yakından bakıldığında görülecektir ki, bu alt-kültür dili sol örgütler içinde hızla yaygınlaşmaktadır.

yuyor.

Diğer taraftan bağımsızlık da yeniden tanımlanıyor. Bugünün dünyasında bağımsızlık, ülke sınırları içine kapanarak değil, **dünyada yankılanacak bir projeye** sağlanabilir ancak. Biz Türkiye’nin kaygılanından gelişen bir iç dinamikle, **mesela üniversite reformu konusunda ABD ve Avrupa’daki üniversitelerin de reform ihtiyacına cevap verecek bir proje ile dünyada pekâla sesimizi duyurabiliriz.****

İşte “esas amacı iktidara gelmek olmayan parti”nin ne yapacağı da böyle ortaya konulmaktadır: ABD ve Avrupa’daki üniversitelerin reform ihtiyacına cevap verecek bir proje”. Böyle bir proje ile, birden çok “kuş” vurulmuş olacaktır.

“Sol”, sosyal-demokrat “sol” partisiz partiye sahip kılınacaktır (tıpkı ÖDP’nin “partisiz parti” olması gibi). Bu yolla “sol ulusalcılık” bertaraf edilecek, AB ve ABD’nin önündeki her türlü engel kaldırılmış olacaktır.

Sonra işsiz üniversite mezunlarına “iş” bulunacaktır. Üstelik emperyalist ülkelerin üniversitelerinin reformunu yaparak “saygı duyulan bir ülkenin yurttaşı” olma onurunu taşıyan “bağımsızlıkçı ve ulusalcı” gençler olacaktır!

Ve nihayet bu gençlerin “green card” peşinde koşmaları da gerekmeyecektir. AB ve ABD üniversitelerinin reform çalışmalarında yer alacakları için, otomatikman bu ülkelere gidebilecekler ve yaşayabileceklerdir.

Üstelik hiç kimse çıkıp da, Meral Tamer köşesinde vantrilokluğa soyunan bu Prof. Dr. için “sen kim oluyorsun da, emperyalist ülkelerin üniversitelerinin reformunu gerçekleştireceksin” de demeyecektir. Bu ülke, “ılımlı”laştırılmış “inanırlar”ın hükümet olduğu bir ülkedir. İnanmak ve inanılana iman etmek yeterlidir.

Bu iman ve inanç dünyasında son ayda meydana gelen hareketlilik, popüler dilde ifade edersek, “düşmeye kim bastı?” sorusunu yeniden gündeme getirmiştir.

Yirmi yıldır değişik biçimlerde ve değişik isimlerde piyasaya sürülmüş olan “sol” tezler, eski isimlerle yeniden piyasaya sürülürken, ulaşılmak istenen amaç ve bu amacın sahipleri her istediklerini yaptırabilecekleri-

** Meral Tamer, “Prof. Tekeli’den sol için yeni parti modeli”, *Milliyet*, 26 Ocak 2005

ne olan inançlarıyla pervasızlaşmışlardır. M. Sangül'ün "Yuşçenko atkısı"yla boy göstermesi ve Yuşçenkovari kürsü işgal gösterileri bu pervasızlığın somut örneği olmuştur.

Olayların gelişiminde görülen bu pervasızlığa bakıldığında, "düğme"ye ABD'nin bastığını söylemek pek yanlış olmayacaktır.

Ukrayna ve diğer "sivil darbe"lerde "sivil inisiyatif" bölümünü organize eden ve koordinasyon işlerini yürüten AB'nin emperyalist ülkeleri karşısında Amerikan emperyalizmi fazlaca ortalıkta görünmemeye çalışmıştır. Ancak gerçekleştirilen tüm "sivil darbe"lerin ve "sivil darbe" girişimlerinin AB-ABD ortaklığının bir sonucu olduğu da kesindir.

ABD'nin, AB'nin "*lebenraum*"unda (yaşam alanı) gerçekleştirilen "sivil darbe"lerdeki rolü, askeri güçlerin denetim altına alınması ve ordu komutanlarının satın alınmasıdır. Bu koşul yerine getirilmeksizin AB'nin emperyalist ülkelerinin "sivil darbe"lerinin başanya ulaşması olanaksızdır. Bu nedenle "sivil darbe"nin gerçekleştirildiği ülkeler ABD ve AB emperyalistlerinin çıkarlarının **ortaklaştığı** ülkelerdir.

Emperyalistlerin bu ortak çıkarları "sivil darbe" konusu olan ülke ekonomilerinin IMF aracılığıyla yönetilmesinde kendisini açığa vurur. "Sivil darbe"nin gerçekleştirildiği ülkelerin AB bünyesine alınmış olması, bu ülkelerin ABD ve AB emperyalistlerinin "ortak pazarı" olması gerçeğini ortadan kaldırmamaktadır. Eski diplomatik tanımla, ABD ve AB emperyalistleri "sivil darbe" koşullarında "açık kapı politikası"nda uzlaşmışlardır. Bu uzlaşmanın askeri bölümü Amerikan emperyalizmine bırakılmışken, "sivil" alanlar AB emperyalistlerine aittir. Bu nedenle "sivil darbe" sonrasında gerçekleştirilen askeri ihalelerde Amerikan emperyalizmi rakipsiz kalmaktadır.

Amerikan emperyalizminin Irak işgali öncesinde görüldüğü gibi, AB içindeki "yaşlı Avrupa" dışında kalan ülkeler üzerinde Amerikan emperyalizminin siyasal ve askeri denetimi neredeyse mutlak düzeydedir. Bu mutlak denetimin aracı ise NATO'dur.

Böylece IMF ve NATO düzeyinde "sivil darbe" yapılan ülkelerde ABD'nin hegemonyası altında AB emperyalistleriyle ortak yönetimi sözkonusu iken, AB üyeliği çerçevesinde AB emperyalistlerinin kendi yönetimleri sözkonusudur.

Bu ilişki ve çelişkiler içinde gözden kaçır-

ılmaması gereken nokta, Amerikan emperyalizminin "sivil darbe"lere ilişkin tüm "sivil" faaliyetleri AB emperyalistlerine bırakmadığı, kendi özel vakıfları aracılığıyla "sivil" alanlarda da etkin olduğudur. Bu etkinlikte en önemli kurum **Soros**'un vakıflarıdır. Soros'un "Açık Toplum Vakfı", Soros'un yönettiği uluslararası fonların yapısına uygun olarak ABD-İngiliz işbirliğinin kurumlarıdır. Bu işbirliği sonucu, Amerikan emperyalizmi gerektiğinde AB'nin "lebenraum"unda "sivil darbe" gerçekleştirme gücüne sahiptir. Bu da Alman ve Fransız emperyalistlerini en fazla rahatsız eden olgudur.

Bugün Türkiye'deki her türlü "sivil darbe" hazırlıklarının ve girişimlerinin arkasında ABD-İngiliz ortaklığı bulunmaktadır. Kıbrıs konusunda İngiliz Karen Fogg'un koordinatörlüğü ve ABD'de ikamet eden "Fettullah hoca"nın "ılımlı islam" projesindeki rolü bu ortaklığın somut olgularıdır. Kemal Deriş'in tartışmasız ABD yandaşlığı, AKP'nin kuruluşunda Tayyip Erdoğan-Abdullah Gül ikilisine ABD'nin yaktığı "yeşil ışık", Mustafa Sangül'e verilen "destek" her durumda Amerikan emperyalizminin tartışmasız egemenliğinin göstergeleridir.

Ülkemizdeki gelişmelerde zaman zaman AB'nin öne geçmesi, Amerikan emperyalizminin Türkiye üzerindeki egemenliğinden vazgeçtiği ya da AB'nin Amerikan emperyalizminin egemenliğini sona erdirmeye çalıştığı anlamına gelmemektedir. AB'nin yapmaya çalıştığı, "açık kapı politikası"nın sınırları içinde kendi etki alanını genişletmekten ibarettir. Amerikan emperyalizmi, "AB üyeliği perspektifi"yle, halk kitlelerinin tepkilerinin nasıl pasifize edilebildiğini ve yönlendirilebildiğini çok iyi bilmektedir. Bu nedenle AB'nin kendi etki alanlarını genişletme yönündeki faaliyetlerine göz yummaktadır. AB'nin emperyalist ülkeleri bu faaliyetlerinde "sol"u ve "sol" güçleri kullanırken, Amerikan emperyalizmi geleneksel sağ politik ittifakların mutlak yöneticisi durumundadır. Ancak her durumda çıkarları keştiğinde birlikte ve birleşik olarak hareket etmektedirler. Dolayısıyla "düğmeye kim bastı" sorusuna verilecek tek yanıt, Amerikan emperyalizminin hegemonyası altında tüm emperyalist güçler olacaktır. Yanılgı ise, AB üyeliğiyle Türkiye'nin AB'nin emperyalist güçlerinin denetimi altına gireceği beklentisidir.

“Uyuyan Güzeller” Nasıl Uyandırıldı?

Türkiye, 9 Temmuz 2002 günü “Rüya Timi” ile tanıştı. DSP’nin “Hüso”su, İsmail Cem’i ve IMF’nin Kemal Derviş’inden oluşan “rüya timi”, Aydın Doğan medya grubunun üstün gayret ve çabalarıyla kamuoyunun karşısına çıktı.

Doğan Şirketler Grubu’nun bir üyesi, Ertuğrul Özkök’ün “küçük bir hissedar” ve Genel Yayın Yönetmeni olduğu *Hürriyet* gazetesinin öncülüğünde tüm “Doğan Medya Grubu”, Hüsamettin Özkan, İsmail Cem ve Kemal Derviş’in başını çektiği DSP “isyanın” neredeyse tek tezgahçısı ve yöneticisi olarak ortaya çıkmıştır.

Şefliğini Ertuğrul Özkök’ün yaptığı “Doğan Medya Grubu”, Hüsamettin Özkan, İsmail Cem ve Kemal Derviş’in oluşturduğu üçlüyü, kimi zaman “rüya timi”, kimi zaman “troyka” diye sunarken, DSP “isyancıları”yla kurulacak partiyi de “makul çoğunluğun partisi” olarak “programatik ve pragmatik” bir temele oturtmuştur.

Avrupa Birliği’nin Ankara temsilcisi Karen Fogg’un ünlü e-maillerindeki ifadesiyle “uyuyan güzeller”, “rüya timi” olarak karşımıza çıkartılırken, bir zamanların “umudu” “karaoğlan” Bülent Ecevit (ve özellikle Rahşan Ecevit) akla gelebilecek her yol ve sözcük kullanılarak karalanmaya, suçlanmaya başlanmıştır. “İş göremez” raporu alınarak “başbakan”lıktan azledilmeye çalışılan Bülent Ecevit’e yönelik suçlamalar, karalamalar öylesi boyutlara ulaştırılmıştır ki, eşi Rahşan Ecevit “Marie Antoinette” gibi “on binlerce DSP’liyi” yok eden “haris ve meş’um kadın” olarak sunulmuştur. “Rüya timi”nin yaratıcısı ve yöneticisi olduklarını her fırsatta göstermekten hoşlanan “Doğan Medya

Grubu”na göre Bülent Ecevit’in başbakanlıktan ve parti başkanlığından istifa etmesini engelleyen tek kişi Rahşan Ecevit’ti. Eğer Rahşan Ecevit devreden çıkartılabilirse, DSP de, Türkiye de rahatlayacaktı!

İstenilen açıktı: Bülent Ecevit başbakanlıktan ve parti başkanlığından istifa edecek, “rüya timi” partinin başına geçecek, İsmail Cem’in başbakanlığında Hüsamettin Özkan’ın koordinatörlüğünde ve Kemal Derviş’in ekonomi yönetiminin tek şefi olduğu yeni bir hükümet kurulacaktı. Ama hesaplar bir türlü tutturulamıyordu! Bülent Ecevit “direnge” çıkmıştı, “inat” ediyordu! Ve tüm kamuoyu oluşturma araçları kullanılarak yola çıkıldı. Ve ülkemiz tarihinin en açık, en sıradan, ama bir o kadar “akıllıca” yapıldığı düşünülen dezenformasyon faaliyeti ve bu yolla kamuoyunun koşullandırılması süreci başlatıldı.

Medyatik dilde söylersek, “dügmeye” 29 Mayıs günü gazetelere ilan vererek TÜSİAD basmıştır. “*Türkiye: Nasıl Bir Gelecek?*” başlığıyla yayınlanan TÜSİAD ilanında şöyle deniliyordu:

“Türkiye, tarihi bir yol ayrımında. AB ile ilgili kararlara bağlı olarak, 21. yüzyılın ilk çeyreğinde nasıl bir ülkede yaşayacağımız ve nüfusumuzun yansını oluşturan gençlerimize nasıl bir Türkiye bırakacağımız bu yıl içinde belli olacak.

Refah düzeyi yüksek, siyasi ve demokratik standartların en üst düzeyde uygulandığı, ekonomisi sağlam, gençlerine çağdaş eğitim ve istihdam olanakları sağlayan, dünyanın gelişmiş ülkeleriyle aynı düzeyde bir Tür-

kiye mi, yoksa ekonomik sarsıntılarnın belirli aralıklarla devam ettiği, istikrara kavuşmamış siyaseti ile geleceği belirsiz, kişi başına 2000 dolarlık bir milli gelire mahkum olmuş bir Türkiye mi?”

Ve TÜSİAD bu soruları okuyan herkesine yanıt vereceğini bildiğinden “Türk insanını ideallerine bir an önce kavuşmak istiyor” diyerek hükmünü vermiştir: “Türkiye, AB üyeliğini gerçekleştirebilecek siyasi ve ekonomik güce sahiptir”!

“Derin kulis”te yapılan yorumlara göre, TÜSİAD’ın bu ilanı, “Ecevit’in gözden çıkarıldığı” anlamına geliyordu. “Derin kulis”e göre TÜSİAD, “**Genel Başkan Cem, yardımcıları Derviş ve Özkan’ın yönetimindeki DSP ile, mevcut koalisyonu bozmadan mümkün olan en geç tarihte seçime gidecek**” bir “yeni oluşum” kurmak istiyordu.

2 Haziran günü TÜSİAD başkanı Tuncay Özilhan *CNN-Türk*’de şöyle konuşuyordu:

“Başbakanımıza saygımız sonsuz. Ama tabiat kaidesini yerine getiriyor. Başbakanımız maalesef iki saat oturamıyor. Toplantılara katılmıyor. Üzülüyoruz ama 65 milyonun kaderi söz konusu. Siyasetçiler oturup soğukkanlılıkla karar vermeli. Başbakan ve eşi karar vermeli. DSP de bunu kabul etmeli. Daha önce vekâlet önermiştik. Belki biraz çizmeyi aşırırız, ama DSP’nin kurultaya gitmesi gerekebilir diye düşünüyoruz. Belki öyle bir kurultayda Ecevit şeref başkanı olur, başka bir genel başkan seçilir. Gelecek ona göre planlanır.”

TÜSİAD’ın amacı çok açıktı: Ecevit’i DSP’nin başından uzaklaştırmak ve yerine “başka”, yani “rüya timi” gibi birilerini geçirmek. Bu gerçekleştikten sonra “gelecek planlanacaktır”.

Amaç bu olmasına rağmen, cephe, “kamuoyunun duyarlılığı” hesaplanarak “Avrupa Birliği” tarafından açıldı ve “Avrupa Birliği meydan muharebesi” başlatıldı.

TÜSİAD, sadece “dügmeye” basmakla kalmamış, aynı zamanda bu savaşın taktiklerini de belirlemiştir. “Medya”nın tüm yapacağı iş, bir yandan Bülent Ecevit’in “sağlığı” ve “eşi” ile ilgili haberleri gündemin ilk sırasına çıkartırken, diğer yandan “AB karşıtı” MHP’yi, “yeni oluşum”la işbirliği yapmayı kabul etmesi için köşeye sıkıştırmaktı.

Böylece “medya”, ülke tarihinin en bü-

yük manipülasyon ve dezenformasyon operasyonlarından birisine başlamak için “start” aldı.

Her zaman olduğu gibi, Avrupa Birliği aracılığıyla “yeni kredi” olanakları sahibi olacağını düşünen Doğan medya grubu, TÜSİAD’ın “Yakup Cemil”i olarak ileri atıldı.

Doğan medya grubu köşe yazarları, TÜSİAD ilanının, faşist MHP’nin başkanı Devlet Bahçeli’nin “Avrupa Birliği’ne uyum süreci ile ilgili açıklamasına yanıt” olduğunu hep bir ağızdan söylemeye başladılar.

Ancak TÜSİAD’ın gazetelerde yayınlanan “Avrupa muhtırası ilan”ı sadece “dügmeye” basarak “AB meydan muharebesini” başlatmıştı. Kendilerinin de çok iyi bildiği gibi, bu muharebe tek bir ilanla yürütülemezdi. Hemen Genelkurmay ve MGK devreye sokuldu.

İlanının yayınlandığı gün TÜSİAD Başkanı Tuncay Özilhan Genelkurmay İkinci Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt’ı “makamında ziyaret etti”. “Ziyaret” sonrası Tuncay Özilhan “büyük ölçüde mutabakat olduğunu” açıkladı.

30 Mayıs günü yapılan ve Ecevit’in “katılmadığı” MGK toplantısı sonrasında *Hürriyet* gazetesi “Tarihi Çağrı” başlığı ile TÜSİAD’ın silahlı güçlerinin “tam” desteğini ilan etti. Köşe yazarlarına göre Devlet Bahçeli iyice köşeye sıkıştırılmıştı!

Toplumun Dünya Kupasının “heyecan” ve “çoşkusu” içinde bulunduğu bir sırada, “Doğan Medya Grubu”nun diğer yayın organı *Milliyet* gazetesi tüm bunlar ikincil konularmışçasına Ecevit’in “sağlığı” ile ilgili yayınlarını manşetten vermeye devam etti.

Tarihler 31 Mayıs 2002’yi gösterdiğinde *Milliyet* gazetesi Ecevit’in hastalığına “kesin

teşhisi” koydu:

Oysa ki, aynı *Milliyet* gazetesi 6 Mayıs tarihinde şöyle yazıyordu:

**“Doğrular yine Milliyet’te
İşte teşhis**

Doktorları, Ecevit’in rahatsızlığının ardındaki gerçeği *Milliyet*’e açıkladı: Kalın barsağın uzunluğundan kaynaklanan gaz sıkışması.”

Aynı tarihlerde Doğan medya grubunun üçüncü “büyük” gazetesi *Radikal*’in ilgi alanı ise Avrupa Birliği’ne girmenin sosyolojik, psikolojik, ideolojik ve teorik kapsamı olmakla birlikte, “büyük biraderleri” *Hürriyet* ve *Milliyet*’in manşetlerde bıraktıkları boşlukları kapatmak olmuştur.

Radikal gazetesi “liberal sol” görünüm altında Avrupa Birliği’nin MHP “sorunsalı”yla daha yakından ilgili yayınlar yapmaya başladı. Bu yayınların temel konusunu MHP ve MHP’li bakanların “icraatı”nı sergilemek oluşturmıştır.

Ve Mayıs sonuna gelindiğinde *Radikal* gazetesi de “büyük biraderler” gibi sorunun çözümünü ilan etti:

Mayıs sonunda Doğan medya grubunun “üç büyüğü” Avrupa Birliği konusunu gündemin ilk sırasına çıkartırken, ANAP dışındaki hükümet ortaklarını (DSP ve MHP) her yönden “sıkıştırmaya” başlamışlardı.

Bu gazetelerin manşetlerine bakıldığında ülkenin temel sorunu AB’ye girmektir ve bu sorun, TÜSİAD ilanında ifade edildiği gibi “geleceğimiz”i belirleyen bir sorundur. Henüz “geleceğimizi karartanlar”ın kim olduğu açıkça ilan edilmemişse de, bunların hükümet içindeki iki parti olduğunun altı çizilmeye başlanmıştır.

Artık “AB meydan muharebesi”nin ikin-

ci perdesi açılmaktadır: AB yanlıları ile AB karşıtlarının ayrışması ve saflaşması.

Bu ayrıştırma ve saflaştırma operasyonunun “yumuşak karnı” ise DSP olmaktadır. *Milliyet* gazetesi tarafından Ecevit’in “sağlığı” ile ilgili haberlerdeki yoğunluk, giderek “**post-Ecevit dönem**” senaryolarına yerini bırakmaya başlamıştır.

İşte bu tarihte kısa adı CSIS olan ve Merkezi Washington’da bulunan “Uluslararası Stratejik Araştırmalar Merkezi”nin “Türkiye Direktörü” Dr. Bülent Alirıza adlı kişinin **24 Mayıs** tarihli “Ecevit sonrası dönemin ertelenmesi” (“*Postponing the Post-Ecevit Era*”) başlıklı “raporu” kamuoyuna yansıtıldı.*

İşte böylesi “dış destek”lerle politika “kulislerinde” yer alan herkesin çok iyi bildiği “post-Ecevit dönem” planları Haziran ayına girildiğinde “yeni” bir “medyatik” atakla yürütülmeye devam etmiştir.

Kim olduğu ve nerden geldiği “makul çoğunluk” tarafından fazlaca bilinmese de, “sivil toplum” önderi, İKV başkanı ünvanlı Meral Gezgin Eriş adlı bayanın önderliğinde 175 “sivil toplum örgütü” imzalı “muhtıra ilan” 6 Haziran günü gazetelerde tam sayfa yayınlandı.

4 Haziran günü Devlet Bahçeli’nin “grup toplantısında”, kendileri aleyhine yazan gazetecilerin adlarını tek tek sıralayarak yaptığı “tehdit” konuşmasına bir yanıt gibi sunu-

* 24 Mayıs tarihli olduğu söylenen bu “rapor”da şöyle denilmektedir: “ABD büyükelçisi Robert Pearson’la yaptığı öğle yemeği görüşmesinde, Pearson, Ecevit’in yakında istifa edeceğini ve bunun Kasım 2002’de erken seçimin yolunu açabileceğini söyleyerek Derviş’i uyardı.”

lan “Meral Hanımın Avrupa Ordusu” hareketi faşist MHP’nin “hedef tahtasına” oturtulduğu görünümünü veriyordu. Artık herşey “AB yandaşları-AB karşıtları” arasında süren bir “savaş”a dönüşmüş gibiydi.

Milliyetçi, mukaddesatçı, muhafazakar, dini bütün, ama hepsinden önemlisi “Türk-İslam sentezcisi” tüm güçler bu yeni “savaş” alanında kılıçlarını çekip yerlerini aldılar. Ve **7 Haziran** günü “**Türkiye Cumhuriyetini Kuran Türk Ulusuna**” başlıklı “133 aydın, akademisyen ve sendikacı”nın imzaladığı bildiri *Cumhuriyet* gazetesinde tam sayfa yayınlandı.

Ancak dezenformasyon kanalları hazır-
lıktı ve aynı gün (7 Haziran) *Radikal* gazetesinin manşetinde şunlar yazılıydı:

“İşadamları AB’den kopmanın doğuracağı ekonomik sonuçları açıkladı

TÜSİAD: Zenginliğin yolu AB

Prof. Dr. Asaf Savaş Akat’ın TÜSİAD’ın isteği üzerine hazırladığı çalışmaya göre Türkiye, Avrupa Birliği ile tam üyelik müzakerelerine başlarsa 10 yıl sonra kişi başına düşen milli gelir dokuz bin dolara kadar çıkabilir”

Bu arada Dünya Kupası, olanca “heyecanı” ile sürüyordu. 9 Haziran tarihli *Radikal* gazetesinin manşetiyle ifade edersek, sadece “siyasete 90 dakika ara” verilmişti.

Dünya Kupası’nın “heyecan” ve “çoşkusunu”yla verilen 90 dakikalık ara bittiğinde, Bülent Ecevit yeniden devreye sokuldu.

“Ecevit havayı yumuşattı”

“Mecliste AB işini çözeriz

Başbakan Ecevit, 12 gün sonra dün gazetecilerin karşısına çıktı kolisyonda kriz yaratan idam ve Kürtçe konusuna el koydu.”

Doğan medya grubunun “üç büyüğü”

“ortalığın yumuşadığı” izlenimi uyandırırken, “küçük kardeşler”den *Gözcü*’nün sürmanşeti gelecek günlerin işaretlerini veriyordu:

Ancak Dünya Kupası “heyecanı” bekle-nilenin tersine uzadı. Çeyrek final, yarı final derken “siyaset”e bir süre ara verildi. Tüm gözler Dünya Kupasına çevrildi ve “siyaset” ikinci plana indi.

İşte bu sırada (19 Haziran) **Pamukbank**’a el konuldu. Karamehmetler’in Pamukbank’ın içini nasıl boşalttıkları “büyük medya patronları” için bu kez fazlaca önemli olmamıştır. Onların gündemine hükümeti devirmek ve yerine yeni bir “oluşum” geçirmek olduğundan Pamukbank olayı fazlaca ilgi uyandırmadı.

Dünya Kupası maçlarının bitimiyle birlikte “medyatik” dezenformasyon ve kamuoyunun koşullandırılması faaliyetleri yeniden başlatıldı.

Temmuz ayına girerken artık “kartlar” açık oynanmaya başlandı. MHP bir yana bırakılıp, Bülent Ecevit’e yönelen “Doğan Medya Grubu” yeniden Ecevit’in “sağlığı” konusunu işlemeye başladı.

“Doğan Medya Grubu”nun ilk “bombası” *Hürriyet*’in kalemlşörlerinden Emin Çölaşan’a yaptırılan haber oldu:

2 Temmuz günlü *Hürriyet* gazetesinin manşetinden verilen bu habere göre, Emin Çölaşan “birinci elden aldığı çok özel haberi” yayınlayıp yayınlamamakta “hayli tereddüt” ettikten sonra “acı gerçeği” kamuoyuna açıklamayı bir görev bilmişti.

Emin Çölaşan’ın haberine göre, Bülent Ecevit’in “tüm göstergeleri çok iyi” olmakla birlikte “78 yaşındaki Bülent bey”e “81 yaşındaki Rahşan hanım” “çok iyi bakmamaktadır”.

“Yatakta olması gerekirken kapıyı konuklara Ecevit açıyor. Rahşan hanım içeriden ‘Ayy ben iş yapıyordum zili duymamışım’ diye sesleniyor.

Başbakan ilaçlarını düzgün alamıyor. Eve gelene kapıyı başbakan açıyor. Bir keresinde, çelik korsesi çözülmüş, kasığında olması gereken özel çorap ayak bileklerinde kapıyı açıyor.”

Ancak tüm bunlar holding “medyası”na yeterli görülmemiş olacak ki, “Yakup Cemil” rolündeki Emin Çölaşan haberinin devamında Bülent Ecevit’in “aç kaldığım” kan tahlilleriyle ortaya çıktığını yazarak Rahşan Ecevit’in 14. Luois’e nasıl “Marie Antoinette”lik yaptığını kamuoyuna açıklamaktadır!

3 Temmuz günü *Hürriyet* gazetesini bir kez daha Emin Çölaşan’ın haberini konu yapıp, haberin Ankara’ya “bomba gibi düştüğünü” manşetten vermiştir.

Amaç belli olmuştur: Bülent Ecevit, yani başbakan, Rahşan Ecevit tarafından iyi bakılamamaktadır, dolayısıyla “hastahanedeki özel bakıma” alınması gerekir kanısının toplumun “vicdanına” seslenerek yerleştirmek. Bir başka deyişle, başbakan Bülent Ecevit, doktor raporuyla “iş göremez” hale getiri-

lerek tasfiye edilmek istenmektedir.

Aynı gün, *Hürriyet*'in diğer "kardeşi" *Milliyet* ise "daha insancıl" yaklaşmaktadır Ecevitlere!

Fikret Bila'nın bu "çok özel röportajı"nın ayrıntılarında Raşan Ecevit'in Bülent Ecevit'e "çok iyi baktığı"na yer verilmiştir.

İlk bakışta bu "insancıl" haber, *Hürriyet*'in "zalimliği" karşısında Ecevitlerin *Milliyet* tarafından "korunması" gibi görünmektedir. Oysa Mayıs ayında Ecevit'in sağlığının iyi olmadığı, bu nedenle başbakanlıktan istifası gerektiği haberlerini manşetine taşıyan da aynı *Milliyet* olmuştur.

Gerçekte ise, *Milliyet* gazetesinin 3 Temmuz tarihli haberi ile *Hürriyet* gazetesinin 2 Temmuz tarihli haberi birbirini tamamlamaktadır. Kamuoyunun dikkatinin çekilmek istendiği yer Bülent Ecevit'in "akli dengesi yerinde mi" sorusu olmaktadır. Fikret Bila, "çok özel röportajı" ile bu konuyu kamuoyunun gündemine sokmaya çalışmıştır.

4 Temmuz günü *Hürriyet* ve *Milliyet* gazeteleri Ecevit'in sağlık durumuna ilişkin haber yayınlamazken, bu kez görevi *Radikal* yerine getirir:

"Başbakanlıkta Tıp Zirvesi"

Haberal, Başbakanlığa giderek Özkan ve Sağar'a Ecevit'in sağlık durumunu anlattı.

Başbakan Ecevit'in tedavisini yürüten Başkent Üniversitesi rektörü Prof. Dr. Mehmet Haberal ... hekimlerin Ecevit'in tavsiyeleri dinlememesinden rahatsız olduğu için Başbakanlık'la temasları artıracağı ifade ediliyor."

Radikal gazetesinin bu haberi dezenformasyon ve kamuoyunun yönlendirilmesi için özel olarak hazırlanmıştır. Başbakan Bülent Ecevit olmakla birlikte, Başbakanlık aynı bir kurum ve aynı bir kişiye aitmişcesine (Hüsamettin Özkan) bir izlenim uyandırılmaktadır. Oysa Bülent Ecevit'in hastalandı-

ğından bu güne kadar Hüsamettin Özkan bir kez bile görüşmeye ya da ziyarete gitmemişken, birden başbakanın sağlığıyla ilgili haberler "zirve" haline getirilmektedir. Kamuoyu Bülent Ecevit'in "sağlık nedeniyle" görevden alınmasını desteklemeye yöneltirken, diğer yandan "yeni" başbakan yardımcısı adayına (Hüsamettin Özkan) alıştınlmaya çalışılmaktadır.

4 Temmuz günü "Doğan Medya Grubu" nun Frankfurt tesisi, muhteşem bir törenle açıldı". Bu haberi 5 Temmuz günü *Hürriyet* gazetesi sürmanşetten şöyle veriyordu:

"Muhteşem Açılıştta Avrupa Uzlaşması"

Almanya'daki yeni baskı tesislerimizin açılışında politikacılar, Türkiye'nin AB'ye girmesine destek verme konusunda uzlaştılar."

Haberle birlikte yayınlanan "muhteşem tören" fotoğrafında Tansu-Özer Çiller, Mesut Yılmaz, Tayyip Erdoğan yanında Bülent Eczacıbaşı, Can Kırac birlikte görüntülenmiştir.

Tarihler 8 Temmuzu gösterdiğinde *Hürriyet* gazetesi manşet ve sürmanşet haberleriyle "yeni" gündemi açıklıyordu:

Hürriyet gazetesinin manşet haberi ise "Ve Özkan'la yollar ayırdı" olmuştur.

9 Temmuz günü tüm gazeteler benzer manşetlerle çıktı.

"İstifa depremi"

Gazeteler bakanlardan Hüsamettin Özkan, İstemihan Talay, Recep Önal ve Mustafa Yılmaz'la birlikte 18 milletvekilinin istifası haberleriyle doluyken *Milliyet* gazetesi Hüsamettin Özkan'ın Ecevit'e son sözleri olarak "allah şifa versin" dediğini sürmanşetten verirken, alt manşetinde şu haber yer alıyordu:

“Yeni parti kuruluyor

Ecevitlerin inadı DSP’yi parçaladı. Özkan’ın ardından istifa eden 3 bakan ve 18 milletvekili parti kurmak için hazırlıklara başladı.”

Aynı gün *Hürriyet* gazetesi ise “gözler bu ikilide” alt manşetiyle Kemal Derviş ve İsmail Cem’in istifalarının gündemde olduğunu yazıyordu. Doğan medya grubunun diğer “yayın organları” boş durmuyordu:

11 Temmuz günü “medya”nın birinci haberi İsmail Cem, Kemal Derviş ve Hüsamettin Özkan’ın anlaşıkla ve “yeni partinin yola çıktığı” oldu.

12 Temmuz günü “Doğan Medya Grubu” “yeni parti”nin adını “yeni oluşum” a dönüştürerek “troyka” söylemine geçiş yaptı. Ama hesaplar henüz bitmediğinden eski söylem tümüyle terk edilmedi.

“10 bin DSP’liyi tasfiye etti

İngiliz gazetesi Financial Times, Rahşan Ecevit’i, eşini iktidardan ederek giyotinde idam edilen Fransız Kraliçe Marie Antoinette’ye benzetti.”

12 Temmuz Doğan medya grubu için neredeyse bir dönüm noktası olmaktadır. Çünkü Kemal Derviş “yeni oluşum” a katılmak için istifa etmiş, ancak iki saat sonra istifasını geri almıştır. Kimine göre Ecevit istediği için, kimine göre Cumhurbaşkanı Sezer istediği için istifasını geri almıştır. Kemal Derviş’in istifa olayı ve vazgeçmesinin tek sonucu, olayların, “toplum mühendisliği” ne soyunmuş olan “Doğan Medya Grubu” nun istediği gibi gelişmediğidir. Ama onlar bir kez bu işe girmişlerdir, amaçlarına ulaşabilmek için güçlerini kullanmayı sürdürme kararlılığı içindedirler. Nitekim aynı gün *Milliyet* gazetesinin manşeti Kemal Derviş’in istifasını geri almasıyla bozulan “moralleri” güçlendirmeye yönelik olmuştur:

“Kemal Derviş yeni oluşumdan kopmuyor
Sözünü Tutacak.”

Ancak Kemal Derviş’in “yeni oluşum” a bağlı olduğuna ilişkin atılan tüm manşetlere karşın, gelişmelerin istenildiği yönde olmadığı ortaya çıkmaya başlamıştı. Özellikle İsmail Cem’in “yeni oluşum” un “ilk basın toplantısı”nda söylediği sözler, işleri daha da karıştırmıştı.

“Türkiye’nin elbette büyük sorunları mevcut. Ama Türkiyemiz’in gücü, Türkiyemiz’in birikimi, Türkiyemiz’in kudreti yaşadığımız bütün sorunlardan daha büyüktür. Bu gücü hayata geçirecek olan Türkiye’nin çağdaş birikimleridir bu gücü hayata geçirecek olan. Birikimleri büyük bir ittifaka, sosyal demokrasi eksenindeki çağdaş çoğunluğun iktidarına dönüştürmek önümüzde duran vazifedir.”

Artık konu gazete manşetleri ile kamuoyunun yönlendirilmesi ve koşullandırılması konusu olmaktan çıkmış, “yeni oluşumcular”ın “makul olmayan” düşüncelerini değiştirmeye dönüşmüştür. Dolayısıyla konular manşetlerden köşe yazılarına taşınmıştır.

Her zaman olduğu gibi bu yeni “yönelimi” Ertuğrul Özkök dile getirmiştir.

“Yeni oluşumun lideri **İsmail Cem**, kurulacak partinin rengini ‘**demokratik sol**’ olarak ilan ederken, çok önemli bir iddiayı da gündeme getiriyor...

Ben, yine de dünkü tezimi tekrar edeceğim.

Cem, Derviş, Özkan isimleri etrafında oluşan coşku, sol etiketin belirlendiği coğrafyaya sığmaz.

Bu coşkunun, klasik siyasi etiketleri aşan bir boyutu var. Dolayısıyla bu talebe cevap verecek hareketin de klasik tarifleri aşması gerekir.”*

Ertuğrul Özkök, İsmail Cem’in basın toplantısındaki sözlerinden “hayal kırıklığı” duyduğunu açıkça söylemese de, işlerin yolunda gitmediğini şöyle dile getirmiştir:

“Aslına bakarsanız, liderlik kadrosunu oluşturan üç siyasetçinin de bu konularda gerçek birer liberal olduğunu biliyoruz.

O nedenle, ben ilk bakışta biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünen çevrelere sabırlı olmalarını tavsiye ederim.”**

Yine de Ertuğrul Özkök işi şansa bırakmak istememektedir. Bu yüzden “partinin programını bekleyip görmeden” onun nasıl olması gerektiğini de aynı yazısında yazma gereği duymuştur:

“Peki 21’inci yüzyıla yönelik politika yapacak bir partinin kimyası nasıl olmalı?

Bu tarifi **Kemal Derviş** çok güzel yapmıştı. ‘**Liberal ekonomi, sosyal sentez**.’”***

Ama ok yaydan çıkmıştı. Doğan medya grubunun üstün gayretleriyle ortaya çıkarılan “yeni oluşum” İsmail Cem’in başkanlığında “makul çoğunluk” partisi olmaktan “çağdaş çoğunluk” partisi olmaya doğru adım atmıştır.

Oysa ona söylenen başkadır:

“*Dünle birlikte gitti cancağızım*

Ne kadar laf varsa düne ait

Şimdi yeni şeyler söylemek lazım”

Ondan istenilen ise: “Soldan sağa” her

kesimi kucaklayacak (ki buna Ertuğrul Özkök “makul çoğunluk” adını veriyor) “yeni bir parti” kurmak ve bu çerçevede DTP başkanı yapılan Ali Bayar’ı da kendi aralarına katarak bir “merkez partisi” oluşturmak.

Fakat İsmail Cem böyle bir gelişmeyi benimsememiş görüntüsü çizmeye başlayınca, bu görüntünün “derin kuliste” fazlaca destek bulmadığını ve “düş” kırıklığı yarattığını “dostça” yazma görevi “küçük birader” *Radikal*’in “gözde” “beyaz Türk”lerden Murat Yetkin’e verilmiştir:

“Yeni partinin bu çerçevede soldan sağa kucaklayacak şekilde kurulmuş olması beklentisi derin kuliste de varmış. Yeni parti ekibinden Talay’ın ‘ikinci Özal hareketi’ formülasyonu bu çerçevede heyecan oluşturmuş ve AKP’nin önünün böylelikle kesilebileceği ‘umudunu doğurmuş’. Ancak Cem’in partisini sosyal demokrat çizgide açıklaması yeni partinin çoğuk kesimin içinde yer alacağı bir oluşum olmayacağını açığa çıkarmış.”****

Bundan sonraki birkaç gün boyunca İsmail Cem’in “köşeye sıkıştırılması”na yönelik haber ve yorumlar yoğunlaştırdı.

“Derviş yakın çevresiyle dertleşti **‘Yeni Oluşum’a yeni isimler lazım’**.”*****

Ve “yeni bomba” gazetelerin birinci sayfa manşetlerinde “patladı”: “Derviş, süpriz bir şekilde Deniz Baykal’la buluşarak 2,5 saat görüştü”.

Doğan medya grubu daha önceden bildiği, ancak gerçekleşmesini engelleyemediği (ya da en azından İsmail Cem’i sıkıştırmak için kullanabileceğini düşündüğü) Derviş-Baykal görüşmesinin “rüya timi”ne ilişkin

**** Murat Yetkin, “Yeni oluşuma ‘derin’ destek”, *Radikal*, 16 Temmuz 2002.

***** Milliyet, 17 Temmuz 2002. Bu haberde sözkonusu olan “yakın arkadaşlarla biraraya geldiği” yer Ankara Hilton’dur. Sözkonusu olan “yakın arkadaşlar” “Prof. Dr. Hurşit Güneş, Prof. Dr. Celal Göle, Prof. Dr. Asaf Savaş Akad, İşadamı Bülent Eczacıbaşı, Derviş’in danışmanı Oya Ünlü ve babası Devlet Bakanı Fikret Ünlü”dür. Bir başka haberde “yakın arkadaşlar” toplantısına ilişkin şu bilgilere yer verilmiştir: “Bu arada, otele ABD Savunma Bakanı Yardımcısı Wolfowitz ile ABD Dışişleri Bakanı Yardımcısı Marc Grossman’ın da gelmesi dikkat çekti. Gazetecilerin, ‘Wolfowitz ile Grossman da yemeğe katıldı mı?’ sorusunu Eczacıbaşı, ‘Hayır’ şeklinde yanıtladı.

* Ertuğrul Özkök, “70-30 denklemini bozma zamanı”, *Hürriyet*, 13 Temmuz 2002.

** Ertuğrul Özkök, *Hürriyet*, 13 Temmuz 2002.

*** agy.

yaratabileceği “güvensizliği” ortadan kaldırmak amacıyla 18 Temmuz günü tüm manşetleriyle harekete geçti.

Milliyet gazetesi Derviş-Baykal görüşmesi haberini vermeksizin şu manşetle yayınladı:

“Derviş’in planı

Baykal-Derviş görüşmesi ciddi dedikodulara yol açtı. Ancak Derviş’in planı Yeni Oluşum’a güç kazandırmak”

Radikal de, *Milliyet* gibi, Derviş-Baykal görüşmesinin olduğuna ilişkin **hiçbir habere yer vermeksizin** “yorumu” manşete çıkardı:

“Kemal Derviş: Gönlüm daha geniş bir uzlaşmadan yana.”

“Büyük birader” *Hürriyet* gazetesi ise, Baykal-Derviş görüşmesini küçük bir alt başlıkla Muharrem Sankaya’nın köşe yazısından vermekle yetindi. Ama “rüya timi”nin nasıl destek bulduğunu gösteren başka bir manşet atamazlık etmedi:

“Demirel’den sürpriz mesaj

Demirel, Yeni Oluşum’un liderleri İsmail Cem ve Hüsamettin Özkan’ı telefonla arıyarak, ‘Türkiye’nin yeni bir soluğa ihtiyacı var’ dedi.”

Doğan medya grubunun “üç büyüğü” kendi aralarında işbölümü yaparak son gelişmeleri yönlendirme çabasına girişmişlerdir. Bu çabaları öylesine telaş içinde yapmaya başlanmıştır ki, Baykal-Derviş görüşmesinin haberini bile vermeden “yorumuna” geçmişlerdir. Bu “telaş”ın nedeni ise, “yeni oluşum”un **sonuna** geldiğidir. Doğan medya grubu bu durumun sorumlusu olarak “sosyal-demokrat” sözcüğünü terk edecekmiş gibi görünmeyen İsmail Cem’i gördüğünden son bir hamle ile İsmail Cem’i “iyice köşeye sıkıştırmaya” karar verirken, kendi “korkusu”nun içine iyice sıkışmıştır.

Ama *Radikal*’in manşeti *Milliyet*’in tam tersi oldu:

Aynı gün *Hürriyet* gazetesi “yeni oluşum”a ilişkin hiçbir habere yer vermeksizin ABD Savunma Bakanı Yardımcısı Wolfowitz’le yapılan görüşmeleri sürmanşetten verirken, manşet haberi şöyle olmuştur:

“Katili ‘deli’ diye sokağa saldılar

Trabzon’da ablasını öldürüp ahıra gömen T.S., akli dengesi yerinde olmadığı için serbest bırakıldı.”¹²

Böylece “rüya timi”yle oluşturulmaya çalışılan “yeni oluşum” hikayesinin sonuna gelindi. Artık Doğan medya grubunun “yeni oluşum”a ilişkin haberleri “kerhen” haberlere dönüştü.

22 Temmuz günü “yeni oluşum” “Yeni Türkiye” partisi olarak kurulurken *Hürriyet* gazetesi küçük bir başlık altında “yeni oluşum”un “Yeni Türkiye”sinin “yeni amblemi”ni vermekle yetinmiştir.

23 Temmuz günü, yani “Yeni Türkiye” partisinin kuruluş haberlerinin yer aldığı gün, *Milliyet* gazetesinin manşeti herşeyin bittiğini ve “Doğan Medya Grubu”nun işin içinden çekildiğini ilan ediyordu:

“Yeni partiye eski amblem

Yeni Türkiye Partisi’nin ambleminin bir Amerikan kurumundan esinlenilerek hazırlandığı ortaya çıktı.”¹³

Tarihler 24 Temmuz’u gösterdiğinde “rüya timi” Avrupa Birliği “fırsatını kaçırılan” “rüya takımı”nın içinde yer alarak Doğan medya grubunun çöp sepetinde yerini aldı. Böylece “siyaset”, Bülent Ecevit’in “hastalığı”yla ortaya çıktığı varsayılan “boşluğu” doldurmak için TÜSİAD’ın ilanı ile başlayan ve “uyuyan güzeller”in uyandırılmasıyla “heycanlanan” ve “rüya timi” ile “çoşan” üç aylık serüvenini tamamlamıştı. “Siyaset” “eskisi gibi” ve “eski” görünümüyle, ilişkileri yeniden seçim sath-ı mailine taşınırken üç ay sürdürülen bir manipülasyon (güdüleme, yönlendirme) ve dezenformasyon faaliyeti daha geride kalyordu.

... Ve Yeni Versiyon: “Son Kale” CHP

İş Bankası ortaklık yapısı:

- İş Bankası Emekli Munzam Sandık Vakfı %43,42
- CHP %28,09
- Halka açık bölüm %28,49

Petrol Ofisi ortaklık yapısı:

- Doğan Holding %47.42
- İş Bankası %39.32
- Camış Yatırım Holding %4.05
- Camış Madencilik A.Ş. %4.05
- Diğer %5.15

2005 yılının ilk ayında “medya”nın, özel olarak da **Aydın Doğan medyasının** ilk büyük haberi “Fettullah hoca” röportajı olurken, ilk büyük icraatı CHP ve Deniz Baykal operasyonu olmuştur. Ancak bu kez, Doğan medya grubunun daha önceki icraatlarından farklı olarak “amiral gemisi” *Hürriyet* ve bay %5 Ertuğrul Özkök’ün yerini, “liberal sol” görünümdeki **Milliyet** gazetesi ve onun adı fazla bilinmeyen yayın yönetmeni almıştır.

Operasyonun hangi kod adla şifrelendiği açıklanmamışsa da, hedef CHP olduğu için, Deniz Baykal’ın tanımıyla “Son Kale” olduğu söylenebilir.

“Son Kale” operasyonu, “metroseksüel” olmamakla öğünen, hal ve park mafyasıyla palazlanmış Mustafa Sarıgül’ün, aylardır süren CHP genel başkanlığını ele geçirme hazırlıklarının son adımı olmuştur.

Her örtülü operasyonda olduğu gibi, öncelikle “piyasa”nın ısıtılması ile işe başlanılmıştır. Tıpkı iki yıl önce DSP ve Ecevit’e yapıldığı gibi, önce partide “deprem” olduğu haberleri yayımlanmıştır. Mustafa Sarıgül’ün ihraç isteminin CHP disiplin kurulu tarafından kabul edilmemesi “deprem”in başlangıcı olmuştur. Disiplin Kurulu üyelerinin pa-

rayla satın alınmışlığı bile bu “deprem” haberleri içinde kaybolup gitmiştir.

“Deprem”in hemen ertesinde “çağdaş, güzel sanşın bayan” (şüphesiz moda uygun olarak boyalı sanşın) görüntüleri eşliğinde arabesk-lümpen maganda Mustafa Sarıgül kutsanmış, Yuşcenko’dan daha “yakışıklı” yeni CHP lideri olarak pazarlanmıştır.

Moda gereği “güzel sanşın bayan”, iki yıl önceki “uyuyan güzeller” operasyonunun devamı olunduğunu kanıtlarcasına “ikinci Rahşan vakası olmam” sözleriyle *Milliyet* sayfalarını süslerken, “şimdi söz halkın” manşetleri atılmaya başlanmıştır.

Böylece “Son Kale” operasyonu başlatılmış, Deniz Baykal’ın dünü, bugünü ve yarını “masaya yatırılmış”, eline neşter alan Deniz Baykal’dan başlayıp CHP ve solla biten “kadavrayı” kesip biçmeye başlamıştır. İçlerinde biraz “akılı” olanları, Deniz Baykal’ın “elle tutulur bir yanı” olmamakla birlikte arabesk-lümpen kültürün yeni pop-magandası Mustafa Sangül’e kurban etmenin pek yakışık almayacağını düşünüp söylemişlerse de, kurbanın arkasından fazlaca üzül-meyeceklerini de beyan etmişlerdir.

Kendilerini çok “akıllı”, “zeki” ve “çevik” olarak görenler ise, Mustafa Sangül operasyonunun başarıya ulaşmayacağını, ama bu operasyon sonucunda Deniz Baykal’ın oldukça sert kroşelerle (belden aşağı vuruşlar da dahil) sarsılacağını hesaplayarak, ikinci bir operasyonla Kemal Derviş ve ekibini CHP’nin başına geçirebileceklerinin hesabını yapmaya koyulmuşlardır.

Daha henüz yeni bir yıla girilmişken başlayan CHP operasyonu karşısında pek çok kişi 1 Mart tezkeresinin reddedilmesini anımsayarak, “dügmeye” ABD’nin bastığını düşünürken, işin içinde AB’nin parmağı olabileceğini düşünenlerin sayısı da azımsanmayacak büyüklüktedir.

Her zaman olduğu gibi, bu düşüncelerin yaratacağı ABD düşmanlığı tehlikesi karşısında ABD’nin sopaçıları hemen devreye girmiş ve işin içinde ABD’nin olmadığını yazmaya koyulmuşlardır:

Çok bilmiş edalarıyla M. Ali Birand (sanki ABD ve AB’nin başka kadrolu memuru yokmuşcasına bir kez daha) şöyle yazmıştır:

“Dış ilişkilerle uğraşanlar, ABD’nin kimi ne zaman devirmek istediğini ve istediği zaman da, neler yaptığını az da olsa bilirler. ABD Baykal’ı gerçekten devirmek istese, şimdiye kadar bu işi bitirmişti bile.”

Amerikan emperyalizminin “kadir-i mutlak” bir güç olduğuna inanmış ve herkesi buna inandırmakla görevlendirilmiş bu kişinin sözüne güvenilecek olursa, “dügme-ye” ABD basmamıştır. Her sözcüğünde satılmışlık akan bu kişiye göre, “dügme-ye” “medya” basmıştır!

“Doğrudur, medya Deniz Baykal’dan soğudu ve sıkıldı. CHP’nin giderek **nasyonel sosyalist kokan yaklaşımları da liberal medya’nın kuşukularını arttırdı**. Deniz Baykal ağzıyla kuş tutsa, kendini büyük medya’ya beğendiremez.”

Görüldüğü gibi, dün “hizipçi, hırçın” olmakla suçlanan Deniz Baykal, bugün “uzlaşmacı muhalefet” yapmakla suçlanırken, şimdi “nasyonel sosyalist kokan yaklaşım” sahibi olmakla bile suçlanabilmektedir.

Tüm bu iddialar ve propaganda ortamında Amerikan emperyalizminin Türkiye’den yeni askeri talepleri olduğuna ilişkin haberler “medya”da yer alırken, “üst düzey” ABD görevlileri birbiri ardına Ankara’ya gelmeye başlamıştır. Ve yine 17 Aralık günü AB zirvesinde Kıbrıs pazarlığı yapılırken Baykal’ın AB ile tüm ilişkilerin kesilmesine ilişkin yaptığı basın toplantısı gazetelerin sayfaları arasında kaybolup gitmiştir.

CHP, düzenin “sol” görünümü tek kitle partisidir. “Cumhuriyeti kuran parti” kimliği ile başlayan tarihsel serüveni İsmet İnönü ile “ortanın solu”na, Ecevit ile “demokratik sol”a ve Erdal İnönü ile “liberal sol”a dönüşerek Deniz Baykal’ın genel başkanlığı günlerine gelmiştir.

1970'lerde Ecevit'in "ikinci Kerensky" olma fobisi, 12 Eylül askeri darbesi sonrasında Erdal İnönü'nün genel başkanlığında "aslan sosyal-demokratlar"ı kitle pasifikasyonunun sürdürülmesinin temel kurumu haline dönüştürmüştür. Deniz Baykal'a gelene kadar tüm "sosyal-demokratlar" ülkedeki depolitizasyonun sürmesi için ellerinden gelen çabayı göstermişlerdir. Seçim dönemlerinde bile kitlelerin politize olmaması için mitingler düzenlemekten kaçınılmış, lüks otel salonlarında düzenlenen "sosyal-demokrat paneller"le işler idare edilmiştir.

Erdal İnönü'nün yerine geçen Murat Karayalçın'la sosyal-demokratlar (Tansu Çiller'le birlikte) "Gümrük Birliği"nin mimarları olmuşlardır.

Adları ister SODEP, ister SHP, ister CHP olsun, her durumda sosyal-demokratlar AB yandaşı, "globalizm" taraftarı ve Tony Blair'ci "üçüncü yol"cu olmayı sürdürmüşlerdir. Sosyal-demokrat teorisyenler Türkiye'nin "bölgesel güç" olduğundan yola çıkarak, "alt-empyralist ülke" modeline uygun sosyal-demokrat teoriler ortaya atmışlardır. Böylece oligarşi içindeki **ticaret burjuvazisinin** sözcülüğüne soyunmuşlardır. Bu da sosyal-demokratların sürekli oy kaybetmesine, geleneksel sol oyların sürekli erimesine yol açmıştır.

Bir yandan geleneksel sol oylar erirken, diğer yandan yeni teorik açılımlarıyla sosyal-demokrat aydınlar yeni iş ve para olanakla-

rna sahip olmuşlardır. SHP döneminde parti üst yönetimi üniversite öğretim üyeleri ile müteahhit-mühendislerin arpalığı olurken, belediyeler hal ve park mafyasının palazlanma yeri haline gelmiştir.

Deniz Baykal SHP-CHP genel başkanı olduğunda yaptığı tek şey, partinin üst yönetimini geleneksel CHP yönetimine dönüştürmek olmuştur. Böylece CHP yönetiminde bürokrat kökenliler ve hukukçular yeniden egemen olmuştur.

"Ulusal sol"cu (M. Ali Birand'ın "nasyonal sosyalist kokan yaklaşım" adını verdiği) Ecevit'in DSP'sinin dağıtılması sonrasında soldaki boşluk CHP'nin 2003 seçimlerinde barajı aşmasıyla kapanırken, Deniz Baykal ve yönetimi geleneksel CHP yöneticiliğini sürdürmekten başka birşey yapmamışlardır. Erdal İnönü'den devralınan kitlelerin politize edilmemesi yönündeki tutum bu dönemde de sürmüştür. Ama ne Musa'ya ne İsa'ya yaranamamıştır.

Ve bugün CHP çok açık biçimde "iktidar olmayı amaçlamayan" ve "parti olmayan parti" haline dönüştürülmek istenmektedir. Böylece gerek ülke içi "aktörler", gerek ABD ve AB empyralistleri CHP'den kurtulduğunda Türkiye üzerindeki tüm hesaplarını gerçekleştirebileceklermişçesine bir tablo ortaya çıkartılmıştır.

Oysa mecliste mutlak çoğunluğa sahip olan parti AKP'dir. 367 milletvekili ile AKP istenilen yasayı istediği gibi meclisten çıkar-

ma gücüne sahiptir. CHP'nin 171 milletvekili AKP karşısında birkaç saatlik meclis engellemesinden başka bir anlama ve güce sahip değildir. Bu açıdan bakıldığında CHP üzerine yapılan hesapların fazlaca önemi yoktur.

Diğer yandan Deniz Baykal yönetimindeki CHP, kitlelerin politize olmaması için elinden gelen gayreti göstermektedir. “Medya”nın istediği gibi “sert” değil, “yapıcı” muhalefet yapmaktadır. Kamuoyu anketleri yeni bir seçimde CHP'nin oylarının önemli ölçüde azalacağını göstermektedir. Bu açıdan da CHP'nin önemsenebilecek bir güç olmadığı da açıktır.

ABD ve AB'nin açık işbirlikçisi Yuşçenko'nun “atıklar”yla Mustafa Sangül'ün boy göstermesi ve üstüne üstlük CHP delegelerinin 1/3'ünün oyunu alabilmesi bile CHP'nin ne denli güçsüz olduğunu açıkça göstermektedir.

Ama yine de “Son Kale” operasyonu başlatılmıştır. Bu da, CHP üzerinde başka hesapların da bulunduğu somut kanıtıdır.

Şüphesiz CHP, halk kitleleri tarafından sol bir parti olarak kabul edilmektedir. Eski marksist “sol” kesimlerin olabildiğince hızla legalize olduğu, buna karşılık devrimci mücadelenin olabildiğince alt düzeyde seyrettiği günümüz koşullarında geleneksel CHP çizgisi bile bir tehdit olarak algılanabilmektedir. Ülkenin hızla dağılmaya doğru evrildiği, siyasal yöneticilerin tümüyle yabancı sermaye gruplarının çıkarlarını gözettiği, sanayi ve tarımsal üretimin yerine ticaretin geçtiği bir dönemde sözde “ulusalçı” bir politikaya bile tahammül edilememektedir. Bu tahammülsüzlük ve tehdit algılayışı CHP'ye yönelik operasyonun gerçek nedenini oluşturmaktadır. Ancak bu süreçte pek çok bireysel ve grupsal çıkarlar da devreye girmektedir.

Bu çıkarların çatıştığı alanlardan birisi CHP'nin **İş Bankası hisselerine** ilişkindir.

Deniz Baykal ve ekibinin CHP yönetiminden uzaklaştırılması operasyonunun başını Doğan medya grubunun çekmesi tesadüf değildir. Doğan Holding'in en büyük yatırımı olan Petrol Ofisi'nin hisselerinin yarısı İş Bankası'nın kontrolü altındadır. Dolayısıyla CHP yönetiminde egemen olan bir “ulusalçı” politika, İş Bankası üzerinde de etkili olacaktır. Bir başka ifadeyle, CHP'nin İş Bankası hisseleri, İş Bankası üzerine yapılan he-

sapların engeli olarak görülmektedir. Doğan Holding'in neredeyse kaderi İş Bankası'nın elindedir. Ama öte yandan İş Bankası'nın kaderi de giderek uluslararası finans kuruluşlarının eline geçmektedir.*

CHP'de çıkarların çatıştığı ikinci alan ise “yerel yönetimler”dir. Belediyelerdeki olağan yolsuzluklar, giderek belediyeleri özel rüşvet kapısı haline getirmiştir. Hal, otopark, temizlik vb. alanlarda oluşan “mafyalara”ın kaynağı belediyeler ve belediye çalışanlarının gelir kaynağı “mafyalardır”. Sağ partilerin “belediye mafyaları” yeni tip tüccar-işadamı kimliğine sokulmuşken, CHP'li “belediye mafyaları” televizyon dizilerini aratmayacak ilişkiler içinde varlıklarını sürdürmektedir. Geleneksel olarak belediye başkanlarının CHP delegeleri üzerindeki etkisinden yola çıkan Mustafa Sangül, bu “mafya” ilişkileri sayesinde delegeleri kendi yanına çekebileceği hesabını yapmıştır.

Tüm bu ilişki ve çelişkiler rağmen CHP, halk kitlelerinin gözündeki “sol” niteliği ile ülkedeki her türlü siyasal gelişmenin potansiyel bir “sol” alternatifi kimliğine sahiptir. CHP gibi düzen içi büyük bir kitle partisinin oluşturulmasının güçlüğü ve neredeyse olanaksızlığı, her çeşit “sol” kesimin CHP üzerinde hesaplar yapmasına yol açmaktadır. Bu da, CHP'yi “sosyal-demokrat” kabul eden “marksistler”den “demokratik solcular”a kadar her kesimin CHP ilgisinin nedeni olmaktadır.

Sözcüğün tam ve bilimsel anlamıyla devrimci kesimler açısından CHP üzerinde oynanan oyunlar çok açıktır. Yoğun legalizm rüzgarları karşısında legalizme kayan sol

* 2004'ün ilk dokuz ayında İş Bankası'nın toplam mevduatı 23 milyon YTL'dir. Bunun 12 milyon YTL'si “döviz tevdiat hesabı”na aittir ve bankalardaki toplam DTH'nin %25'ini oluşturur. Yurtdışından aldığı kredilerin toplamı 3 milyon YTL'dir. Gerek DTH, gerek dış borçlanma nedeniyle İş Bankası'nın toplam yükümlülüğü 15 milyon YTL olup, tümüyle dolar kurlanna bağlı bir yapıya sahiptir. Dolayısıyla İş Bankası dolar kurları üzerinde yapılan spekülasyonlarda “piyasa yapıcı banka” durumundadır. Öte yandan İş Bankası'nın tasarruf mevduatları toplamı 6,6 milyon YTL iken, dış kredi borçları bunun yansına yakındır. Bu da banka kredilerinin önemli bir bölümünün dış kaynaklara bağlı olduğunu, dolayısıyla da bir kez daha dolar kuruyla yakından ilgili olduğunu gösterir. Diğer yandan, dolann değer yitirmesi bankalardaki DTH hesaplarının yükselmesine yol açtığından, dolar kuruna ilişkin spekülasyonlar bankalara maliyetsiz kredi olanağı sağlamaktadır.

örgütler de dahil, CHP'nin niteliği konusunda çok farklı görüşler mevcut değildir. Çoğu durumda CHP'nin niteliğine ilişkin tahlil ve saptamalar yüzeysel kalsa da, onun oligarşik düzenin en temel partisi olduğu konusunda hiçbir tereddüt bulunmamaktadır. Ancak halk kitlelerinin gözünde CHP'nin "sol" parti olarak kabul edilmesi **onlarca yıldır aşıl-mayan sorun** olarak kalmaya devam etmiştir.

Şüphesiz "Son Kale" operasyonu, her türden iç ve dış çıkarların karmaşık ve kanşık ilişki ve bileşimlerine sahne olmuştur. Ancak CHP'nin "düşürülmesi"nin, onu "sol" parti olarak kabul eden halk kitleleri üzerinde **olumsuz** sonuçlar yaratacağı, özellikle günlük-pratik devrimci faaliyet içinde görülebilen gerçekliktir. (Seçimlerde açıkça bu ikilem görülmüştür.)

Tartışmasız diğer bir gerçek ise, CHP'yi "düzeltmek", "güçlü bir muhalefet odağı" haline getirmek ve içindeki yozlaşmaları tasfiye etmek devrimci hareketin ne işi, ne de görevi olduğudur.

Bu iki gerçek, bir yandan halk kitlelerinin "sol" parti olarak gördüğü CHP'nin "liberal sol" partiden öte tümüyle tasfiye edilme-yeye kalkışılması, diğer yandan CHP'nin kitlelerin depolitizasyonunda önemli bir işlev sahibi olması gerçeği ile birleşerek, devrimci hareketin karşısına yeni bir ikilem koymuştur.

CHP'ye yönelik hesapları ve oyunları sergilemek ve bu bağlamda çıkarları ve bu çıkarların temsilcilerini teşhir etmek, CHP'nin gerçek bir sol parti olarak kabul edildiği şeklinde yorumlanabilmekte ve tersine olayları sıradan izleyicisi olmak da oyunun tüm sol

hareketi etkileyen sonuçlarına ilgisiz kalmakla özdeş olmaktadır.

Bugün CHP, hiçbir biçimde halk kitlelerinin "umudu" değildir. Onun temsil ettiği kabul edilen sosyal-demokrasi çoktan "globalizm"e yamanmış ve "global ticaretin tüccar ideolojisi" haline dönüşmüştür. CHP'nin oligarşi ve emperyalizm için tek işlevi halk kitlelerinin depolitizasyonudur. CHP'nin geleneksel söylemi zaman zaman bu işlevini yerine getiremeyecek sonuçlar doğurduğu ölçüde, oligarşi ve emperyalizm ikilisinin çıkarları ile çatışmaktadır. Bu, AB ideologlarının "kemalizmden kurtulmak" adını verdikleri olgudur. Halkın sol kesiminin CHP'ye olan ilgisi ve beklentisinin nedeni de, bu çıkarlara karşı sesini yükseltebileceği beklentisidir. Bu beklentinin anti-emperyalist ve ulusal bağımsızlıkçı niteliği açıktır.

Bu kitle CHP'den uzaklaştığı ölçüde ırkçı-milliyetçilik daha büyük genişleme alanına sahip olacaktır. Doğan medya grubunun "kızıl elma koalisyonu" olarak demagogik biçimde sürekli gündemde tutmaya çalıştığı bu ırkçı-milliyetçi gelişme "derin MHP"nin etki alanını genişletecektir.* Cem Uzan'ın "Genç Parti" olayı da halkın sol kesimlerinin demagogik nitelikte bile olsa her türden "ulusal" söyleme kolayca yönelebileceğini göstermiştir.

Devrimci mücadelenin önündeki sorun, CHP ve Türkiye üzerinde oynanan oyunları teşhir etmek, Amerikan emperyalizminin açık saldırganlığı karşısında gelişen anti-emperyalist ve anti-amerikancı tepkileri yurtseverlik temelinde örgütlemek, ırkçı-milliyetçiliğe ve islamcı-milliyetçiliğe karşı mücadeleyi sürdürmektir.

* Faşist MHP "milliyetçileri" A. Türkeş sonrasında bölünmüşlerdir. Ancak tümü de ideolojik-politik olarak ırkçı-milliyetçi çizgidedirler. "Ya ümitsizsinizdir ya da ümit sizersiniz... Ya çaresizsiniz ya da çare sizersiniz... Biz çareyiz, biz ümidiz" türünden yazılar gün geçtikçe artmaktadır.

Solda Kuzular ve Kurtlar

2005'e beş kala AB'nin Türkiye ile üyelik müzakerelerine başlama kararı alınmasıyla birlikte, solda yeniden **birlik** önerileri ortalığa atılmaya başlandı. Sanki AB ile üyelik müzakerelerini sol yürütecekmişcesine, "baş müzakereci" seçimi için solun birlik olması gerekiyormuşçasına ortalığa atılan öneriler iki boyutta ortaya çıkmıştır.

Bir tarafta DS'den DHKP-C'ye dönüşen ve giderek HÖP-HÖC söyleminde legalize olan "*Ekmek ve Adalet*" dergisi çevresinin "birlik" çağrısı, diğer tarafta ÖDP kongresi öncesinde ÖDP'ye egemen olan eski DY oportünist-kariyerist yönetici kliğine yönelik "birlik" çağrısı yer almıştır.

Son söylemleriyle HÖC adını kullanan "*Ekmek ve Adalet*" çevresinin Eylül ayında başlattığı "**Devrimci Bir Merkez Girişimi**" şu sözlerle açıklanmıştır:

"Tüm devrimci yapıları, emperyalizmin ve işbirlikçi iktidarların devrim ve sosyalizmi yok etme saldırısına karşı güçlü bir barikat oluşturabilmek ve topraklarımızda devrimin ve sosyalizmin sesini daha güçlendirebilmek için; ideolojisinde devrimci, pratiğinde militan bir birlik oluşturma misyonunu üstlenmeye çağırıyoruz."

Anlaşılabildiği kadarıyla HÖC adına yapılan "birlik" çağrısı, ne "birleşik sol parti", ne de "birleşik sol cephe" çağrısı olmamıştır. Biraz "parti"-biraz "cephe" anlayışıyla formüle edilmiştir. Sonuçta çağrı sonrası "tüm devrimci yapılar"la yapılan görüşmelerden hiçbir sonuç çıkmadığı ve "reddedenler bunun acısını çekeceklerdir" denilerek "girişim"e (şimdilik) son verildiği açıklanmıştır. Diğer yandan asıl olarak "kulis" faaliyet-

leri olarak yürütülen ÖDP'ye yönelik "birlik" çağrıları ise, bir zamanların DY'sinin "şefi" Oğuzhan Müftüoğlu'nun "medya"nın ilgisine mazhar olan açıklamasıyla son buldu.

"Bu ülkede solun ve halkın başına gelen en büyük kötülüklerin başında 12 Eylül gelir. **Bir askeri darbe kararı alındığı 12 Eylül'den aylar önce biliniyordu.** Arkadaşlar o dönemde faaliyet yürüten **yirmi kadar sol örgüt temsilcisiyle bu bilgiyi paylaştılar.** (Bu insanların hepsi şimdi hayatta.) Böyle bir darbeyi engellemek için ne yapılabilirdi? En azından darbecilerin işini kolaylaştıracak eylemlerden kaçınılabilir, ortak kitlesel eylemler yapılabilir, önlemler alınabilir miydi?"

O tarihten sonra 12 Eylül olunca ya kadar sekiz ay geçti. O arada sol ne yaptı dersiniz? Bu güne kadar kimsenin üstüne alınmak istemediği bu tür soruların yanıtını bulmak için o günlerin tarihini hatırlamak yeterli.

Faşist bir darbeye karşı ortak önlemler alma konusunu kimse ciddiye almadı. Bazılarımız 'Faşizm geliyor diye pasifizm öneriyorlar' biçiminde yazılar yazdı. Türkiye tarihinin en karanlık dönemini başlatan bir faşist darbeye beş kala, bırakın bunu önlemek için ortak önlemler almayı, sol gruplar birbirlerine karşı şiddetli bir mücadele ve rekabet içine girdi."*

Böylece Oğuzhan Müftüoğlu, **askeri dar-**

* Oğuzhan Müftüoğlu, "Sol mu dediniz?", *Birgün*, 30 Aralık 2004.

benin 12 Eylül 1980'de yapılacağı bilgisine sekiz ay önce sahip olduklarına ilişkin "tarihsel" bir gerçeği ifşa ederek, böylesi bir "istihbarat bilgisine" rağmen solun bir araya gelemediğini, "birlik" olamadığını, dolayısıyla solda "birlik" arayışlarının anlamsız olduğunu kanıtlamış oldu.

"Medya", Oğuzhan Müftüoğlu'nun bu açıklamasını "askeri darbeyi sekiz ay öncesinden biliyorlardı" şeklinde haberleştirerek gerekli ilgiyi ve bilgiyi geniş kesimlere ulaştırdı. Böylece "kulisler"deki "sol birlik" tartışmalarını yerini "12 Eylül askeri darbesi önlenbilir miydi?" tartışmasına bıraktı.

"Bir tek budala bir düzine akıllının içinden çıkamayacağı kadar soru sorarak ortalığı birbirine katabilir!"*

Bu kez de böyle olmuştur. İnsanların tarih bilgisi ve bilincinin tümüyle silikleştirildiği, tarihin "popüler tarih" haline dönüştürüldüğü bir dönemde "biz askeri darbe yapacağımızı sekiz ay öncesinden biliyorduk" diye ortaya çıkmak elbette kolaydır. Ama tarih, tarih kitaplarında kalmış olsa da, yok edilemez.

DY'nin "büyük şefi"nin, "bir askeri darbe karar alındığını sekiz ay önce biliyorduk" dediği "derin istihbarat", 13 Aralık 1979 tarihinde Selimiye kışlasında yapılan generaller toplantısında "muhtıra" verilmesi kararıyla başlar. 27 Aralık 1979 günü Kenan Evren ve kuvvet komutanlarının Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk'e verdikleri "muhtıra", açık biçimde askeri darbenin yapılma kararının alındığının ifadesidir. Ve tarihin kaydettiği gibi, 27 Aralık "muhtıra"sının "muhatapı" bulunamamıştır. Gerek Demirel, gerek Ecevit, "muhtıra"nın muhatapı olmadıklarını söyleyerek, olayı geçiştirmişlerdir. Böylece askeri darbe süreci başlamıştır.

Türk ordu hiyerarşisi nedeniyle askeri darbeler ancak Mart ya da Eylül ayında yapılabilir. Her iki ay da, terfi ve atamaların yapıldığı "yüksek askeri şura" toplantıları sonrasında denk düşer. Dolayısıyla askeri darbenin ne zaman yapılacağını bilmek için "derin bilgi" sahibi olmak gerekmemektedir.

Yıllar sonra insanların tarihi unuttuklarından yola çıkarak, "biz herşeyi biliyorduk" havalarıyla ortaya çıkıp, "yirmi kadar sol örgüt temsilcileri"yle "bilgiyi paylaştıklarını, ama solun "gereğini yapmadığını" söyleyen-

ler, aşağıdaki sözlerin de sahipleridirler:

"... faşist terörün artması ve mevcut kurumsal faşizmin derinleşmesi, hemen hemen her zaman bir açık faşist diktatörlük eğilimini de beraberinde getirmektedir. Faşist uygulamalar derinleştikçe, bu sertleşme ortamı içinde daima bir darbe ya da başka bir yolla iktidar arayan açık faşist diktatörlük eğilimleri de gündeme gelecektir."**

"Bu gelişmelerin en son geldiği yer sivil sıkıyönetim uygulamalarıdır. Bugün (bir yanda) polis tarafından her türlü işkence uygulamaları faşist katliamları takviye edecek şekilde sürdürülürken sözde anarşiyi önleme uğruna giderek artan biçimde ordu devreye sokulmaktadır. Bu gelişmelerin Latin Amerika ülkelerinde sıkça rastlanan türden sol görünümüne bir hükümet aracılığıyla yürütülen baskıcı bir yönetim doğrultusundaki bir gelişme sayılması gerektiği söylenebilir ki, bu tür yönetimleri çoğunlukla açık faşist bir yönetimin izlemesi kaçınılmaz bir şeydir."***

"Bu alınan tedbirler ise (...) ordunun devreye sokulması yoluyla, daha ileriki bir aşamada ordunun aracılık edeceği açık faşist bir rejime geçiş sağlamaktan başka bir anlama gelmez."****

DY'nin DY olarak varolduğu tüm zamanlarda "en geniş kitle içinde en dar kadro" çalışmalarında "eğitim kitabı" olarak kullandığı "elkitabı"nda şöyle yazıyordu:

"Ülkemizde 'faşizmin tırmandığını' ve anti-faşist mücadelenin bu 'tırmanışı önleme' sorunu olduğunu ileri süren tüm görüşler ülkemizdeki faşizmin gelişme özelliğini kavrayamamaktadır. Bu bakış açısı faşizmi esas olarak 'aşağıdan yukarıya' (kitle tabanına dayanarak) mevcut devlet cihazını ele geçirmeye yönelik bir gelişme şeklinde kavradığı için, faşizmin iktidara gelişini, tırmanışını önleme sorunu olarak kavramaktadırlar. Bu anlayış faşizme karşı mücadelenin doğru olarak yürütülmesinin en

** Devrimci Genclik, Sayı 12, 13 Eylül 1976.

*** "Devrimci" Yol, Sayı 21, Ağustos 1978.

**** "Devrimci" Yol, sayı 20, Temmuz 1978.

* "Devrimci" Yol, Sayı:1, 1 Mayıs 1977.

büyük engelidir.

Bu anlayış sadece anti-faşist mücadelenin program hedeflerini 'demokrasiyi koruma' şeklinde saptırmakla kalmamakta, gerek açık diktatörlüklerin askeri faşist terörünü, gerekse gizli faşizm dönemlerindeki resmi ve sivil faşist terörün anlamını kavrayamamaktadır. (TİP vb. gibileri 'Devlet Güvenlik Kuvvetleriyle faşist komandoları karşı karşıya getirme' politikasını savunabilmekteler!) Sorun bir sıkıyönetimi ya da askeri darbeyi önlemeye indirgenmekte, faşizmin asıl kaynağı olan devlet demokratikleştirilmeye(!) çalışılmakta, her türlü faşist terörün faşizmin yayılmasına hizmet ettiği görülmeyerek, faşist terör karşısında (ona karşı çıkılmaması şeklinde) oyuna gelmeme uyanıklığı(!) önerilmektedir. Bu anlayışlar yıkılmadan, anti-faşist mücadelenin bir devrim sorunu olduğu kavranmadan başarıya ulaşılamaz."*

Tüm bunlar yokmuşcasına, kendileri tarafından yazılıp-çizilmemişcesine bugün ortaya çıkıp "Faşist bir darbeye karşı ortak önlemler alma konusunu kimse ciddiye almadı. Bazılarımız 'Faşizm geliyor diye pasifizm öneriyorlar' biçiminde yazılar yazdı" diyebilen "şef", asıl sorunun askeri darbe olup olmayacağı değil, buna karşı **nasil savaşılacığı** sorunu olduğunu da bir yana bırakmıştır.

"Öncü savaşı devrim stratejisi değildir. Devrim stratejisi, devrimin temel ve genel yolunu belirler. Ülkemizde devrim uzun dönemli bir silahlı savaş yolundan, ülkemize özgü bir halk savaşından geçerek zafere ulaşacaktır. Öncü savaşı, ülkemizde halk savaşının geçmek zorunda olduğu; halk savaşının ilk evresinde geçilecek olan bir 'ara aşama' veya 'taktik evre'dir. Emperyalizmin 3. bunalım dönemine has gelişmelerin bir sonucu olarak halk savaşının başlangıç aşaması **proletarya partisinin örgütleyip yürüteceği öncü-gerilla mücadelesi** ile karakterize olacaktır."**

Tarihin sorusu şudur: Sizin "proletarya partisinin örgütleyip yürüteceği öncü-gerilla mücadelesi"ne ne oldu? Yine kendilerinin söylemi ile öncü savaşı yürütecek partinin "partileşme süreci" ne olmuştur?

Söz kendilerine aittir, yargı ise tarihe bırakılmıştır:

"Bugün ülkemiz devriminin temel meselesi proletaryanın öz örgütünün yaratılması meselesidir. On yıllardan bu tarafa pek çok kişinin tekrar edip durduğu ve fakat hala gündemin birinci maddesi olmaya devam eden partinin yaratılması görevi karşımızdaki temel görevdir. Biz bugün bu görevin yerine getirilmesi için bilinçli ve örgütlü bir çabanın gerektiğini tekrar ediyor; partileşme yolunda yapılması gerekenleri saptıyoruz.

Bu temel görevin başarılabilmesi için sadece yapılması gerekenleri saptamak yeterli değildir. Esas olan bunları hayata geçirebilmektir. En doğru değerlendirmeleri yapsak, bu yolda en tutarlı şeyleri önersek bile hayata geçiremiyorsak eğer, hiçbir şey yapmış sayılmayız. Söylediklerimizi pratikte gerçekleştirmek için bütün gücümüzle çalışmalıyız. Bu yoldaki pratiğimiz bizim devrimciliğimizin mihenk taşı olacaktır. Tarih bizi içinde bulunduğumuz süreçte bu görevi yerine getirip getiremediğimize bakarak yargılayacaktır."***

İşte DY'nin "büyük şefi"nin ve ÖDP'nin "fahri danışmanı"nın "medyatik" ifşaatları böylesi bir tarihe sahiptir.

Bu tarihi bir yana bırakan bir başka "fahri danışman" da şunları söylemiştir:

"Seksen öncesinin yoğun silahlı çatışma ortamı içinde Devrimci Yol'un ortamı gerginleştiren değil 'frenleyici' bir siyasi çizgi izlediği söylenebilir."***

Ve bugün ortaya çıkıp, herşeyi bildiklerini, ama solun, "sol içi rekabet ve çatışma"-lar nedeniyle bir araya gelemediğini söyleyenler, kendilerinin bir dönemlerin "dayıların" olduklarını da unutmış görünmektedirler. Bugün öylesine "masum" ve "mağdur" postuna bürünmüşlerdir ki, 12 Ey-lül'e beş

* Faşizm üzerine birkaç söz (KSD eleştirisi), Devrimci Gençlik Broşürü, Aralık 1976.

** "Devrimci" Yol, Bazı Teorik Sorunlar Üzerine, Sayı: 18, 22 Mayıs 1978.

*** "Devrimci" Yol Bildirge, Nisan 1977.

*** Bülent Forta, Yeniden, "Devrimci" Yol Dosyası, Sayı: 24, s: 13-14.

kala Murat Belge ve Mihri Belli'den sol içi çatışmaları önlemek için bildiri yayınlamaları talebinde bulduklarını söyleyebilmektedirler. Tarihi unutmuş olanlar ya da bilmeyenler sanacaktır ki, 12 Eylül öncesinin DY'si "kuzu", geri kalan sol "kurt"tur. Semt pazarcılarından devşirilen lümpenlerle oluşturdukları "SDB"lerle solda terör estirenler onlar değildir. Bilenlerin unuttuğu, bilmeyenlerin zaten bilmedikleri bu tarihte DY "kuzular"nın en yoğun biçimde çatıştığı sol yapılar "dayıların dayısı" KSD ile HK ve DS olmuştur.

Yine onların yazdıkları "tarih" okunduğunda sanılır ki, 12 Eylül öncesinde tüm sol örgütler "sol içi rekabet ve şiddet" nedeniyle askeri darbeye karşı savaşmak için "gerekli işleri ve hazırlıkları" yapamamışlar, dolayısıyla 12 Eylül karşısında hazırlıksız yakalanmışlardır!

Sol tarihte DY bir "ekol"dür. Demagojiden oportünizme kadar her alanda kendine özgü yol ve yöntemleri olan bu "ekol", aynı zamanda soldaki "dayı"lığın "ekol"üdür. Bu "ekol"de okumuş olanlar, ne denli mezuniyet belgesine sahip olmasalar da, her zaman bu "ekol"ün yol ve yöntemlerini kendi faaliyetlerine taşımışlardır. DY'nin "askıcıları" DS'liler bu "ekol"ün eski öğrencileri olduklarını bir yana bırakarak, bugün sol içi şiddetin amansız düşmanları olarak "kuzu"laşmışlardır.

Ama ne yazık ki tarih devam etmektedir.

DY "şefi" Oğuzhan Müftüoğlu'nun açıklamalarının ardından HADEP'lilerin (yasal bir sorun olmadığı düşünüldüğünde PKK olarak tanımlanan kesimler) HÖC'lülere (*Ekme ve Adalet* dergisi çevresi ya da eski DS'liler vb. şeklinde tanımlanabilir) saldırısı haberleri sol "medya"da yer almıştır.

Sol "medya" haberlerine ve yapılan açıklamalara göre, HADEP'liler "Cephe şaşırma, sabrımızı taşırma", "PKK burada Cephe nerede" sloganlarıyla İstanbul'da HÖC'lülerin bulunduğu semt kahvelerini basmışlardır. Baskın sonrasında HÖC'lüler "meşru ve demokratik tepkileri"ni ortaya koymak için HADEP il binası önünde "protesto" eylemi yapmışlar ve ardından "sen yaptın-ben yaptım" tartışmalarına girişmişlerdir.

Sanki Oğuzhan Müftüoğlu'nun "sol içi çatışmalar"a biçtiği değeri onaylarcasına gelişen bu olaylar, bugün için her ne kadar "tatlıya bağlanmış" görünse de, solda "dayı"lığın ne denli etkili olduğunu da göstermiştir. Geçmişten farklı olarak, bu kez "mağdurlar"ın eski "dayı"lar, "dayılar"ın da eski "dayılar" olmasıdır.

İşte solda, sol adına ortalıkta dolaşan "kurtlar ve kuzular" böylesine ilişkiler içinde, bir yandan "birlik"çi, diğer yandan "tetikçi" olarak misyonlarını yerine getirmektedirler. Buradan çıkartılabilecek tek sonuç, tarihin doğru ve tam olarak bilinmesi ve oportünizme karşı amansız mücadelenin sürdürülmesi gereğidir. Gerisi "kurtlar ve kuzular" masalıdır.

“Bağdat’taki Hurmalar” Psiko-Ekonomi

Yıllar önce Kemal Derviş’in “yakın arkadaş”, müzmin CHP başkan aday adayı Prof. Dr. Hürşit Güneş, *Star* televizyonunda katıldığı bir programda şöyle söylüyordu:

“Biz ekonomistler sorumlu davranmak zorundayız. Eğer ekonominin kötüye gittiğini söyleyecek olursak, piyasalarda panik başgösterir. Bu nedenle durum kötüye gittiğinde daha dikkatli olmalıyız.”

Bu sözlerin üzerinden yıllar geçti. Ancak “medya” ekonomistleri ile üniversite ekonomi kürsüsü sahipleri ülke ekonomisine ilişkin tahlil ve yorumlarında “sorumlu”, “devlet adamı sorumluluğu”na yakışır bir biçimde “sorumlu” davranmaya devam ettiler.

Bu “sorumlu” ekonomist tutum, giderek ekonomik olayların ve bunalımların **psikolojik** nitelikte olduğuna ilişkin bir kanı oluşturdu. Bu kanıyla (ve her zaman olduğu gibi imanla) enflasyonun psikolojik bir olay olduğu, eğer **insanlar enflasyon beklentisinden kurtarılabilirse** enflasyon olgusunun ortadan kalkacağı düşüncesi ekonomi yöneticilerinde egemen olmaya başladı. Saygın ekonomistler, büyük ciddiyetle “ekonomide beklentiler” ya da “rasyonel beklentiler teorisi” üzerine yazılar yazmaya, dersler vermeye başladılar.

“Medya”nın iki güzide ekonomistinın yayınladığı kitapta şunlar yazılıdır:

“... gerçekte, ekonomik dengenin oluşmasında ekonomik bireylerin çeşitli değişkenlikler üzerinde ileriye dönük beklentileri çok önemli bir rol oynamaktadır. Ekonomik değişkenlerdeki ileriye dönük beklentiler geçmiş deneyimler ve ekonomik yapı-

dan (tüketim ve yatırım eğilimleri gibi) önemli ölçüde etkilenmektedir.

Futboldan örnek verelim. Hakem çift vuruş vermiş olsun. Kaleci kalede topun nereye atılacağı konusunda bir beklenti içerisinde. Atışın çift vuruş şeklinde olması kalecide topun doğrudan kaleye atılmayacağı konusunda bir beklenti yaratıyor. Yani beklenti çift vuruşun kuralından geliyor. Çünkü çift vuruş yapıldığında, gol olabilmesi için topun atışı panın dışında bir oyuncuya değmesi gerekiyor. Halbuki, atışın çift vuruş yerine serbest vuruş olması durumunda kalecinin beklentileri içinde topun doğrudan kaleye doğru vurulabileceği de olacaktır. Çünkü serbest vuruşta topun doğrudan kaleye girmesi durumunda da gol geçerli olacaktır.

Ekonomideki beklentiler futboldaki gibi yalnızca oyunun kurallarından kaynaklanmaz. Karar alma sürecinde edinilen bilgiler beklentilerin oluşturulması açısından çok önemli olmaktadır.”*

Görüldüğü gibi, “medya”nın bu iki güzide ekonomisti, her ne kadar televeleci ekonomistlerden olmasalar da, ekonomik olayları futbolla açıklamaktan kendilerini alamamışlardır. Ancak bu kadar kusur “kadı kızında da” mevcut olduğundan önemli sayılmamalıdır. Demektedirler ki, “beklentileri ekonomik yapı kadar, elde edilen bilgiler de

* Dr. Mahfi Eğilmez-Dr. Ercan Kumcu, *Ekonomi Politikası*, s. 291.

yönlendirmektedir”.*

İşte bu vargıdır ki, piyasa “aktörleri”nin ve siyasal yöneticilerin işlerini alabildiğine kolaylaştırmıştır. Artık enflasyonu düşürmek istiyorsanız, insanları enflasyonun düşeceğine inandırmanız yeterli olacaktır. Eğer faizlerin düşmesini istiyorsanız, aynı şekilde insanların faizlerin düşeceğine inanmaları yetecektir. İnsanların dolar “birikimleri”ni bozdurmak istiyorsanız, onları doların değer kaybedeceğine inandırmanız sizi sonuca ulaştıracaktır.

Tüm bu işler yapılırken, tek sorun “elde edilen her bilginin doğru olmayabileceği”dir. Yukarıda sözünü ettiğimiz yazarların sözleriyle ifade edersek, “beklentilerin elde edilen haberler yoluyla şekillenmesi ve elde edilen haberlerin her zaman doğru olmayacağı gerçeği piyasaların dengesini oynak yapabilmektedir.”** Ama alan almış, satan satmış olduğundan, “piyasa dengeleri” ne denli oynak olursa olsun, her durumda beklentileri yönlendirenler bu işten kazançlı çıkmış olacaktırlar.

Buraya kadar yazdıklarımızı “iktisat” dilinden politik dile çevirirsek, “ekonomide beklentiler teorisi”, siyasal **manipülasyon** ve **dezenformasyon**dan başka bir şey değildir. “İktisat” dilinde “beklentileri yönlendiren bilgiler” denilen şey, politik propaganda araçlarının işlevlerinden bir tanesidir. Bir siyasal yönetimin ya da siyasal partinin her türlü propaganda aracını kullanarak kendisini başka türlü sunabilmesi nasıl olanaklı olabiliyorsa, ekonomi alanında da aynı olanak sözkonusudur. Borsa ve ticaret spekülasyonları bunun en açık örneğidir.

“Bankacılığın amacı ticarete kolaylık sağlamaktır, ve ticareti kolaylaştıran her şey, spekülasyonu da kolaylaştırır. Ticaret ile spekülasyon bazı hallerde öylesine sıkıfıkıdırlar ki, hangi noktada ticaretin bitip hangi noktada spekülasyonun başladığını anlamak olanaksızdır. Banka bulunan yerlerde, sermaye daha kolay ve daha düşük faiz oranıyla elde edilir. Ucuz sermaye, spekülasyonu kolaylaştırır, tıpkı, ucuz dana etiyle biranın, oburluğu ve ayyaşlığı kolaylaştırması gibi.”***

* Dr. Mahfi Eğilmez-Dr. Ercan Kumcu, *Ekonomi Politikası*, s. 292.

** agk, s. 292.

J. W. Gilbart’ın bu saptaması üzerine Engels şöyle yazar:

“Ticaret ile spekülasyon bazı hallerde öylesine sıkıfıkıdırlar ki, hangi noktada ticaretin bittiğini, hangi noktada spekülasyonun başladığını anlamak olanaksızdır. ‘Satılmamış metaller üzerinden avans almak ne kadar kolay olursa, bu gibi avanslar o kadar fazla alınır, ve sırf karşılık göstererek avans para almak için meta imali ya da zaten imal edilmiş bulunan metalleri uzak piyasalara sevk etmek şeklindeki yersiz teşvik o kadar büyük olur. Bir ülkenin tüm iş aleminin böylesine bir sahtekârlık dalgasıyla ne ölçüde kuşatılabileceğini ve bunun sonunun neye varacağını, 1845-47 yılları arasındaki İngiliz ticaret tarihi bütün çıplaklığı ile gözler önüne serebilir. Kredinin neler yapabileceğini bu bize gösterir.”****

Bugün “olumlu” olduğu ilan edilen her türlü ekonomik gelişme, “**medya**” ve **camiler aracılığıyla manipüle edilen ticari ve mali spekülasyonlardan ibarettir.**

İhracat teşvikleri ve ihracat ve ithalat kredileri yoluyla finanse edilen ticari spekülasyonlar öylesine boyutlara ulaşmıştır ki, artık ülke içinde herhangi bir malın üretilip üretilmediğinin hiçbir önemi kalmamıştır. Tam bir “Kayserili” mantığı ile herşey alınıp satılmaktadır. İhracat patlaması ithalat patlamasına dayandırılmıştır. İthal edilen hemen her şey, hem iç pazarda satışa sunulmakta, hem de ihraç edilmektedir. Takıyycilerin I. ve II. MC hükümetlerinden elde ettikleri deneyimlerle bu spekülasyonlar “kitabına” uydurulmaktadır. DİE ve Merkez Bankası kayıtlarıyla oynanmakta, “kalemler” değiştirilmekte, veriler ya gecikmeli olarak ya da değiştirilerek kayda geçirilmektedir. 1999-2003 arasında Yunanistan ve İtalya’nın yaptığı bütçe hesaplarını çarpıtma yöntemi kullanılmaktadır.

“İktisat”ın her cinsten para teorileri bu spekülasyon ortamında işe yaramaz aletler durumuna dönüşmüştür.

Bilinebileceği gibi, burjuva “iktisat”ın para teorisine göre, döviz kurlarındaki değiş-

*** J. W. Gilbart, *The History and Principle of Banking*, London 1834 s. 137, 138.

**** K. Marks, *Kapital*, Cilt: III, s. 358-359, Engels’in notu.

kenliklerden en çok ithalat ve ihracat etkilenir. Dolayısıyla dış ticaret açığı veren ülkeler, ithalatı sınırlandırmak ve ihracatı artırabilmek amacıyla kendi ulusal paralarını **devalüe** etme yoluna giderler. Bunun sonucu, ihraç ürünlerinin fiyatı döviz cinsinden düşerken, ithal mallarının fiyatı ulusal para cinsinden yükselir. Eğer bir ülkede döviz fiyatları sürekli yükselirse, bu durumdan en çok kârlı çıkan ihracat şirketleri olur. Dolayısıyla döviz fiyatlarındaki her düşme ihracatçının tepkisine yol açar.

Bizde olduğu gibi, doların son iki yılda sürekli değer kaybettiği, dolayısıyla TL'nin sürekli değer kazandığı koşullarda, klasik "iktisat" teorilerine göre, bu işten en zararlı çıkan kesim ihracat sektörüdür. TL'nin aşırı değerlenmesi, aynı "iktisat" teorilerine göre, ihracatı frenler ve ithalatı artırır. Bunun sonucu olarak ülke içinde üretim düşer, işsizlik artar, dış ticaret açığı ve cari işlemler açığı büyür.

Ekonomideki bu gelişme, kaçınılmaz olarak siyasal sonuçlar doğurur. Siyasal yönetim gelişmelerin yönünü değiştirmek için göreve çağılır. Bunu yapmadığı ya da yapmadığı koşullarda siyasal muhalefet yükselir. Er ya da geç ekonomik ve siyasal bir bunalmış patlak verir.

Ancak bugün "piyasalar"a bakıldığında, herkes ekonomik gidişattan memnun görünmektedir. Arasına işbilmez birkaç ihracatçının TL'nin (ya da YTL'nin) aşırı değerlenmesinin ihracatçıyı zor durumda bıraktığına ilişkin açıklaması "medya"da yer alsada, bunları hiç kimse (AKP bile) ciddiye almamaktadır. Bir yandan ihracat "rekor üzerine rekor" kırarken, diğer yandan ithalat "rekor üzerine rekor" kırmaktadır. Piyasalar neredeyse ağzına kadar dolarla dolmuştur. Dolar "sudan ucuz" ve boldur. Bu dolar bolluğunda cari işlemler açığını kapatmak da hiç sorun olmamaktadır. Bir yandan "rekordan rekora koşan" ihracattan gelen dolarlar, diğer yandan turizm gelirlerinden gelen dolarlar ve nihayetinde kaynağı belli olmayan dolar girişi dolar bolluğuna yol açmıştır. Artık doların fiyatı üç ayda bir "dalgalanan" bir seyir izlememekte, neredeyse iki yıldır aynı düzeyde seyretmektedir. Böyle olunca ihracatçının dolar üzerinden yaptığı anlaşmalardan doğan "**kur farkı riski**" de en aza inmiştir.

AB ile müzakerelere başlanma tarihinin verilmesiyle birlikte ülkeye akın edeceği ka-

bul edilen doğrudan yabancı sermaye yatırımlarıyla gelecek dolar-sermaye "beklentisi" de doların değer kaybetmesini teşvik etmektedir.

Bu ortamda "iktisat"çılar (ister "medya" köşe yazarları, ister televoleci ekonomistler olsun) cari işlemler açığının "tehlike sinyali" verdiğine ilişkin yaptıkları yayınlardan vazgeçmişlerdir. Hiçbiri ortalıkta nelerin döndüğünü anlamış görünmemektedirler.

Böyle olunca da, ekonomi ekonomistlere emanet edilemeyecek kadar ciddi bir iş haline gelmiş, sıradan "medya" köşe yazarları birer psiko-ekonomist olarak boy göstermeye başlamışlardır. "Bardağın dolu tarafını görmek"le başlayan yazılar, ekonominin ne denli iyiye gittiğine ilişkin methiyelerle devam etmektedir. Borsanın "tarihi rekorları" bu methiyeleri daha da artırmıştır.

Sıradan köşe yazarlarının ekonomistliğe soyunması, ekonomi köşe yazarlarını işsiz-güçsüz bırakma eğilimi göstermenin ötesinde, ekonomistlerin gündemini de belirlemeye başlamıştır. Artık enflasyon canavarı yenilmiş, faizler düşmüş, döviz darboğazı aşılmış, ihracat artmış ve iç ticaret canlanmışken, ekonomistlere de iş kalmamış görünmektedir.

İşte bu gelişme içinde, işlerini kaybetme tehlikesi ile yüzyüze kalan "medya" ekonomistleri cari işlemler açığından **dış ve iç borçlar sorununa** sığrama yaparak kendilerine yeni bir iş alanı açmaya çalışmaktadırlar. Ama onlara da yanıt gecikmemiştir: "Bunca dolar bolluğunda borç sorunu diye bir sorun yoktur!"

"Medya"da kelaynak kuşu misali nesli tükenmiş birkaç iktisatçıdan birisi olan Güngör Uras "*Bir yerlerden 'dolar' fıskırıyor*" başlıklı yazısında şöyle yazmaktadır:

"Bundan üç yıl önce, bankalar Tüpraş'ın olağan petrol ödemesi için piyasadan 30 milyon dolar topladığında, piyasa altüst olur, 'Bankalar döviz alımına geçti' diye, döviz fiyatı tavana vururdu.

Bugünkü duruma sevinmemek mümkün değil de... Bu bolluğun kaynağını bilen yok. Acaba bizim döviz hesaplarımız mı yanlış?.. Belki de bizim döviz açığımız falan yok. Çünkü bu durumun izahı yok. Önce denildi ki, Irak'tan geliyor. Sonra denildi ki, hudut ticaretinden geliyor. Derken denildi ki, halkımız yurtdışından do-

larlarını getiriyor. Olmadı... Dolarların yastık altından çıktığı, cepteki dolarların bozdurulduğu söylendi. İyi de... Bu kaynaklar ne zengin kaynak ki, üç yıldır döviz geliyor, geliyor... Kaynak tükenmiyor.”*

Ve bu “tükenmez kaynak”, dış borçlanma ve “yeşil sermaye” girişinden başka bir şey değildir. Her ikisi de ticari ve mali spekülasyonda patlama yapmıştır.

Dünya kadar devlet (kamu) tek dış borçlanıcı konumundayken, 1990’lardan sonra bankalar “**sendikasyon** kredisi” adı altında dış borçlanmaya yönelmişlerdir. Bugün ise, “**sekürütizasyon** kredileri” yeni dış borçlanma “enstrümanları” olmuştur. “İktisat” diliyle ifade edersek, bu yeni araç “varlığa dayalı menkul kıymet ihracı”dır. Artık dış borç sağlayabilmek için, “tüyü bitmemiş yetimin hakkı” bile “varlıklaştırılmış” ve borçlanma için garanti olarak dış finans kesimlerine sunulmuştur.

İşte bir “medya” haberi:

“ 23 kasım 2004 – İş Bankası, **havale akımlarına dayalı sekürütizasyon** (varlığa dayalı menkul kıymet ihracı) işlemi çerçevesinde 600 milyon dolarlık kaynak sağladı. Kredinin üç transtan oluştuğu, bu transtanın son vadelerinin 7, 8 ve 10 yıl olduğu kaydedildi. İş Bankası Genel Müdürü Ersin Özince, bankanın sadece Türkiye’de değil, dünyada da şimdiye kadar havale akımlarına dayalı olarak yapılan ve iki sigorta kuruluşu tarafından aynı anda sigortalanan en yüksek tutarlı sekürütizasyon işlemi tamamlandığını bildirdi...”

Verilen bilgiye göre, Standard Chartered Bank liderliğinde gerçekleştirilen işlem, MBIA Insurance Corporation ve AMBAC Assurance Corporation tarafından sigorta edildi. Dünyanın önde gelen derecelendirme kuruluşlarından Standard and Poor’s ve Moody’s tarafından derecelendirilen sekürütizasyon işlemi, bir Türk bankasının uluslararası piyasalardan bir defada sağladığı en yüksek kaynak olma özelliğini taşıyor.”

Görüldüğü gibi, “dünyada”, “şimdiye kadar” sözcükleriyle süslü “üç transtan” olu-

şan” haber, İş Bankası’nın **havale işlemleri gelirlerini** 7-10 yıl süreyle ipotek altına aldırıldığına ilişkindir.

Haberin sunulduğundan da görüldüğü gibi, herşey çok iyi olmasının ötesinde, “dünya” çapında önemli bir olaydan söz edilmektedir. Uluslararası tefeci bankalardan ipotek karşılığı (varlığa dayalı) alınan borç, aynı zamanda “iki sigorta kuruluşu tarafından aynı anda sigortalanması” büyük bir marifetmiş gibi sunulmaktadır.

Oysa ortada bir borçlu (İş Bankası) ve bir borç verenin, yani alacaklının (Standard Chartered Bank) olduğu bir borç işlemi söz konusudur. Alacaklı taraf parasını garanti altına alabilmek için İş Bankası’nın borcunu sigortalattırılmıştır. Bankalarla az çok işi olan herkesin bildiği gibi, bu sigorta işlemi borçlunun borcunu ödeyememesi durumunda borcu üstlenecek olan **kefil** durumundadır. Ve herkes bilir ki, kefil, ancak borçlunun borcunu ödeyemeyeceği düşünüldüğünde istenilir.

İş Bankası “dünyanın en büyük sekürütizasyon” işlemi yaparken, hem ülke içi ve ülke dışı havale işlem gelirlerini ipotek altına aldırılmış, hem de iki uluslararası sigorta şirketine prim ödeyerek borcuna kefil olmalarını sağlamıştır. Bu yapılan bir “deha” ürünü olmayıp, uluslararası mali piyasalarda tefecilerin eline düşmek anlamına gelmektedir.

Eğer bir banka kendisinin gelecekteki gelirlerini ipoteklettirerek borçlanmaya gidiyorsa, bunun anlamı, kendisinin artık bir banka olmaktan çıktığıdır. Olağan durumlarda bir bankanın “borcu”, onun mevduatlarıdır. Eğer banka yeterli mevduat toplamıyorsa, kendisinin bankacılık işlevi sona ermiş demektir. Cumhuriyet Türkiye’sinin ilk özel bankası olan ve hisselerinin %28,6’sı Atatürk’ün mirası olarak CHP’ye ait olan İş Bankası bu hale düşmüştür.

2004 yılında özel banka ve şirketlerin* “sendikasyon”, “sekürütizasyon” ya da “Murabaha” adı altında aldıkları dış borçların toplamı 10 milyar 584 milyon dolar olmuştur. İşte piyasalardaki dolar bolluğunun temel nedenlerinden biri budur.

Yol açılmıştır. Artık tüm banka ve şir-

* Bunların bir kısmı şunlardır: Turkcell, Boyner Holding, Oyak, Petrol Ofisi, Doğu Holding, Arçelik, Koçbank, Akbank, Dışbank, Finansbank, Eximbank, Vakıfbank, İşbankası.

ketler, T. Özal'ın köprü gelirlerini satışa çıkarması gibi, her türden gelirlerini ve varlıklarını ipotek ettirerek dış borçlanmaya gitmektedirler. Alınan borçlar, devlet iç borçlanma kağıtlarına yatırılmakta ve tüketici kredilerine dönüştürülmektedir. Böylece ülkenin tüm geleceği ipotek altına alınmış olup, iç borçlanma ya da tüketici kredileriyle bugünden tüketilmektedir.

Bu yol açıldıktan sonra, özel bankaların ve şirketlerin iç piyasadan dolar almaya ihtiyaçları kalmamıştır. Dolayısıyla iç piyasada bunların dolara olan talepleri büyük ölçüde azalmıştır. Bu da doların sürekli değer kaybetmesine yol açmaktadır.

Her ay bir milyar dolar yurtdışına transfer edilmektedir. "İktisat" diliyle söylersek, dış sermaye hareketlerinde net dış transfer aylık olarak bir milyar dolardır. Bu kâr transferleri tümüyle faiz ödemeleriyle gerçekleştirilmektedir. Bu transferlerin karşılıkları sanayi ve tarım üretiminden elde edilen kârlarla sağlanmadığından, sürekli yeni borçlanmaya gidilmektedir. Bunun adı da "iç ve dış borçların döndürülmesi" olmaktadır. Yarıfeodal dönemlere özgü tüccar zihniyeti ile "Ali'nin külahı Veli'ye giydirilerek" gerçekleştirilen bu borç çarkı ülkenin orta vadeli tüm gelirlerinin ve varlıklarının ipotek altına alınmasına yol açmıştır.

Şimdi ülkenin **uzun vadeli** tüm varlıklarının ipoteklenmesi gündemdedir. Sendikasyon, seküritizasyon, murabaha ya da sukuk adlarıyla alınan tüm borçlar, özel ve tüzel tüm kuruluşların maddi varlıklarının (gayri menkuller dahil) ipoteklenmesiyle sonuçlanmaktadır. Mortgage ya da "İslami" adıyla sukuk yoluyla kişilerin mal ve mülklerinin de yabancı "finans çevreleri"ne ipoteklenmesi gelinen son noktayı oluşturmaktadır.

Bundan sonraki aşama, ipotekli dış borçların haciz işlemlerinin başlatılması aşamasıdır. DİE ve Hazine Müsteşarlığı'nın "doğrudan yabancı sermaye" girişi olarak sunmaya hazırlandığı bu haciz işlemleri sonucunda ülke içindeki pek çok şirket ve mülkiyet yabancıların eline geçecektir.

Bu gelişme, ülkenin ekonomik değil, **siyasal varoluşunu ortadan kaldıracak** nitelikte olmasına karşın, büyük bir "medyatik" propaganda ile yabancıların varlığında ki her artışın yeni iş olanakları yaratacağı beklentisi egemen olmuştur. İnsanlar yabancı sermaye sayesinde iş bulacakları beklentisine sokulduklarından, yabancı sermayenin artan varlığından hiç kimse endişe duymaz hale getirilmiştir. Üniversite gençliği yabancı bir şirkette "kariyer" sahibi olacağı düşüyle pasifize edilmiştir. Unutulan ve unutturulan ise, kısa vadeli ipotekli borçlanmanın sorunlarını orta vadeli ipotekli borçlanmayla, orta vadeli ipotekli borçlanmanın sorunlarını uzun vadeli ipotekli borçlanmayla çözülmesinin varacağı son nokta ipotek edilecek hiçbir şeyin kalmamasıdır. Bu, kişilerin, şirketlerin, bankaların ve devletin resmen iflasıdır.

Bir yazar, çok "avam" bir dille bu gerçeği şöyle ifade etmiştir:

"Sayın okuyucularım, 'El parasıyla düğün yapılmaz'. Kimse parasını kimsede bırakmaz. Bugün ucuz ucuz piyasada dolanan paraları, faiziyle yarın geri göndermek zorundayız. Bizim bir atasözümüz var... 'Bağdat'ta çekirdeğinle yuttuğun hurmalar, İstanbul'da bağırsaklarını tırmalar' derler... Hurmaları yutmak kolay da... Çekirdeklerini ne yapacağız?!"*

Ülkenin bağımsızlığından sözedenele gülüp geçenler, "Bağımsız Türkiye" sloganının "çağdışı" olduğunu ilan edenler, tek kurtuluşun AB üyeliği olduğunu düşünenler, ülkenin geleceğini hiçbir biçimde önemsememektedirler. Onlar "birey" olarak dünyanın herhangi bir yerinde yaşayabileceklerine inandırılmışlardır. Kayserili tüccar mantığıyla herşeyi alıp-satarak kendi yollarını bulacaklarına inanmaktadırlar. Ama ülkeler satılabilirse de, yeniden satın alınabilmesi olanaksızdır. "Avam"ca ifade edersek, asıl hurmaların çekirdeğinin ne anlama geldiği o gün anlaşılacaktır. Tabii iş işten geçtikten sonra.

* Gungör Uras, *Milliyet*, 31 Ocak 2005.

ULAŞ BARDAKÇI

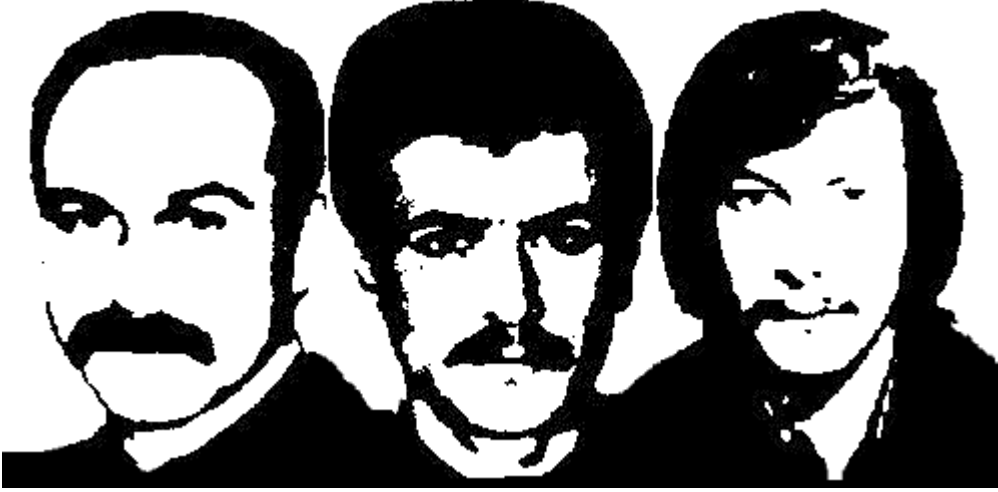
1947 Hacıbektaş/19 Şubat 1972 İstanbul

**Hele Ulaş'a Ulaş'a
Ulaş benzerdi güneşe
Ulaş gardaş can veriyor
Yüreğim düştü ateşe.**

**Ulaş'ın elinde mavzer
Mavzeri türküye benzer,
Bizimkiler böyle ölür
Böyle ölür bizimkiler**

**Tohumlar düştü toprağa
Donandı yeşil yaprağa
Kurban olam kurban olam
Seni yaratan toprağa.**

İLKER AKMAN

1950 Ankara - 26 Ocak 1976/Beylerderesi

1950 yılında doğan İlker yoldaş, devrimci mücadeleye ODTÜ'ye girdikten sonra aktif olarak katılmıştır. Bu yıllarda öğrenci hareketi içinde yer alırken, 1971-72 döneminde THKP-C saflarına katılmıştır. Kızıldere'den sonra yeniden örgütlenme çalışmalarına katılarak THKP-C/HDÖ'nin kurucularından birisi olmuştur. THKP-C/HDÖ Merkez Yönetim Komitesi üyesi olarak Marmara ve Güney-Doğu Bölge Yöneticiliği yaptı ve 26 Ocak 1976 günü Malatya'da Beylerderesi'ndeki çatışmada diğer iki yoldaşıyla birlikte şehit düştü.

Ölümünden kısa bir süre önce hazırladığı "*Mevcut Durum ve Devrimci Taktiğimiz*" adlı yazısı bulunmaktadır.

HASAN BASRİ TEMİZALP

1950 Maraş - 26 Ocak 1976/Beylerderesi

1950 yılında doğdu ve ODTÜ-Maden Mühendisliği'ne girdikten sonra devrimci mücadeleye katıldı. 1970-73 arasında THKO saflarında silahlı mücadeleye katıldı ve tutuklandı. 1974 yılında cezaevinden çıktıktan bir süre sonra THKP-C görüşlerini benimseyerek THKP-C/HDÖ saflarında profesyonel devrimci olarak çalışmaya başladı. Malatya-Elazığ çevresinde maden işçileri arasında çalıştı. THKP-C/HDÖ'nin Merkez Yönetim Komitesi üyesi olan Hasan Basri yoldaş, 26 Ocak 1976 tarihinde Malatya'nın Beylerderesi bölgesindeki silahlı çatışmada oligarşinin zor güçleri tarafından diğer iki yoldaşıyla birlikte şehit edildi.

YUSUF ZİYA GÜNEŞ

1955 - 26 Ocak 1976/Beylerderesi

1955 yılında doğdu. 1971' deki silahlı mücadelenin etkisiyle THKP-C sempatanı olarak devrimci mücadeleye katıldı. ODTÜ-Mühendislik Fakültesi'ne girdikten sonra THKP-C/HDÖ üyesi olarak mücadeleye profesyonel olarak devam etti. Örgütün ilk silahlı eylem kadrolarından olan Yusuf Ziya yoldaş, İlker ve Hasan Basri yoldaşlar ile birlikte Sivas'ta gerçekleştirdikleri silahlı eylemlerden sonra Malatya'da oligarşinin zor güçleriyle giriştikleri ilk silahlı çatışmada yer aldı. Bu çatışmadan iki gün sonra, 26 Ocak 1976'da kuşatıldıkları Beylerderesi'ndeki silahlı çatışmada iki yoldaşıyla birlikte şehit düştü.

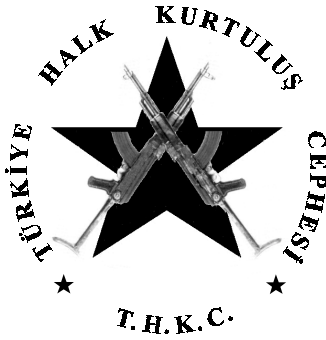
YÜKSEL ERİŞ

1951 Tekirdağ/Şarköy
21 Ocak 1977/Trabzon

1951 yılında Tekirdağ'ın Şarköy ilçesinde doğdu. Devrimci mücadeleye, Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü'nün Müzik bölümüne girdikten sonra aktif olarak katıldı. 30 Mart 1972'deki Kızıldere olayından sonra THKP-C'nin yeniden örgütlenmesinde etkin olarak çalıştı. 1974 yılına kadar ülkenin değişik yerlerinde örgütlenme çalışmalarını sürdürdü. Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi/Halkın Devrimci Öncüleri'nin kurucularından olan Yüksel yoldaş, ülkenin değişik bölgelerinde örgütcü ve yönetici olarak görev yaptı. 1976 yılına kadar sürdürdüğü Güney Anadolu bölge yöneticiliğinden Karadeniz bölge yöneticiliğine atandı ve kır gerillasının stratejik hazırlıklarını yönetti. THKP-C/HDÖ Merkez Yönetim Komitesi üyesi olarak "26 Ocak Harekâtı" için bulunduğu Trabzon'da 21 Ocak 1977 günü şehit düştü.

NEDİM ATILGAN

1959 Uşak/Karahallı-25 Şubat 1981 Selendi

1959 yılında Uşak ilinin Karahallı ilçesinde doğdu. Küçük yaşta ailesi İstanbul'a taşındı. İlkokulu bitirdikten sonra işçi olarak çalışmaya başladı. 1979'dan itibaren THKP-C/HDÖ üyesi olarak örgütsel faaliyetlerde bulundu. 1980 Kasım'ında gözaltına alındıktan sonra hiçbir suçlamayı kabul etmedi. Bir süre sonra zorla askere alındı. "Halkın silahlı devrimcilere ihtiyacı varken, oligarşiye askerlik yapmak olanaksızdır" diyerek birlikten firar etti. Profesyonel olarak örgütsel faaliyetlere katıldı.

1981 Şubat ayında oligarşinin kuşatma ve imha operasyonlarından kurtulmak amacıyla çıktıkları Selendi-Kula dağlarında, bir grup yoldaşı ile birlikte çembere alındılar. Bir hafta süren kuşatma sonunda 25 Şubat 1981 günü meydana gelen bir çatışmada şehit düştü.

MUSTAFA ATMACA

1948 Sivas/Kangal-29 Şubat 1992 İstanbul

1948 Sivas/Kangal doğumlu Mustafa Atmaca, işçi olarak değişik işyerlerinde ve fabrikalarda çalışmış ve 1976 yılında Sefaköy'de metal işkolunda çalıştığı fabrikada işçi olarak çalışan Mehmet Yıldırım yoldaşla tanışarak THKP-C/HDÖ örgütsel ilişkileri içine girmiştir. Bu tarihten sonra sendikal faaliyetlerde bulunan Mustafa yoldaş, 1978 yılında bağımsız Çağdaş Maden-İş Sendikası Genel Başkanlığına seçilmiştir. 12 Eylül askeri darbesiyle birlikte, tüm sendikalar gibi, Çağdaş Maden-İş de kapatılmış ve Mustafa yoldaş ve diğer sendika yöneticileri hakkında değişik davalar açılmıştır.

1981 Mart ayında örgüte yönelik bir operasyonda gözaltına alınmış ve birbuçuk ay sonra tutuklanarak Alemdağ cezaevine gönderilmiştir. 1983 yılında tutsaklığı sona erdikten sonra iki yıl Tekirdağ'da zorunlu ikamete tabi tutulmuştur. İşkence ve tutsaklık koşullarından kaynaklanan hastalık, etkin bir biçimde devrimci faaliyetlere katılmasını engellemiş ve her türlü olanaksızlıklar içinde sürdürülen tedavisi başarılı olmamış ve 29 Şubat 1992 günü yaşamını yitirmiştir.

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com

www.kurtuluscephesi.org

www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
THKP-C/HDÖ : **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
İLKER AKMAN : **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **OLİGARŞİ NEDİR?**
THKP-C/HDÖ : **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOGMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
THKP-C/HDÖ : **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
THKP-C/HDÖ : **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **GRAMSCI ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
THKP-C/HDÖ : **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **“BDS” : BİR PRAGMATİK SAPMA**
THKP-C/HDÖ : **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]**
THKP-C/HDÖ : **DEVİRİM PROGRAMLARI**
THKP-C/HDÖ : **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
THKP-C/HDÖ : **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
THKP-C/HDÖ : **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]

LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]

